

Uyên Ương Phổ

Contents

Uyên Ương Phổ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	10
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	14
13. Chương 13	15
14. Chương 14	17
15. Chương 15	19
16. Chương 16	21
17. Chương 17	22

Uyên Ương Phổ

Giới thiệu

Một câu chuyện về anh rể và thằng em vợ thời xưaMở đầu câu truyện là một câu: Rất nhiều năm sau có người hỏi Tôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uyen-uong-pho>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Tôn quả phụ vừa nhìn mặt thì biết là một quả phụ. “Thành thân ba năm thì trượng phu (*trượng phu: chồng) chết, quả phụ thủ tiết một tay nuôi lớn hai đứa con song sinh.” đây là Tôn quả phụ tự nhận xét bản thân.

Nhưng, những lời nhận xét về Tôn quả phụ mà láng giềng đồng hương lưu truyền với nhau lại có chút chênh lệch.

Nghe nói, trượng phu của Tôn quả phụ tức Tôn tiểu viên ngoại là người thành thật nhất trong thành, tuổi trẻ thì cha mẹ đều chết, kế thừa tất cả gia sản, cả đời làm việc nghiêm chính. Đời này việc sai lầm duy nhất

chính là ham mê mỹ sắc, không màng huyết thống, cưới nữ nhi của một gia đình mỗ lợn, sau chính là Tôn quả phụ.

Khi Tôn quả phụ còn là một cô nương thì đã là một mỹ nhân nổi tiếng gần xa. Vì thế quây thít heo nhà nàng buôn bán tấp nập, làm ăn hưng thịnh. Một ngày nọ tiểu viên ngoại ở giáo phường nghe nhạc khúc, trên đường trở về nhà, đúng lúc khi đi ngang quây thít heo thì bị một trận gió thổi bay mảnh kiệu, chợt trông thấy một dung mạo đẹp tuyệt diệu đang đứng tựa cửa, vì thế mê mẩn bay mất bảy hồn sáu phách, kết thành một mối nhân duyên.

Mối nhân duyên này của Tôn tiểu viên ngoại cũng trải qua không ít trắc trở và phản đối từ phía phụ thân đại nhân. Mãi đến khi đã thành gia quyến, Tôn tiểu viên ngoại mới phát hiện không nghe lời người lớn kết cục quả thật thảm thương. Tân nương tử đã tháo bỏ vỏ bọc ôn nhu e lệ, lộ ra tính nết thật của mình hết như những người mua đi bán lại trên phố chợ. Con mọt sách Tôn tiểu viên ngoại từ đó về sau trở thành quả tú cầu dưới móng vuốt của sư tử hà đông, tôi luyện dưới sự nhe nanh gươm vuốt được hai ba năm, thì đã tu thành chính quả. Sau một trận đau tim đột phát, ôi thôi lên thẳng Tây Thiên.

Sau khi Tôn tiểu viên ngoại hy sinh, Tôn quả phụ từ nhàn mai chưa từng hé nụ đã đơn được hai bông. Có vết xe đổ trước mắt, các nam tử trong thành ai nấy tuy đều ái mộ sắc đẹp của Tôn quả phụ, nhưng không một ai dám nói gót tiểu viên ngoại. Tôn quả phụ đành phải thủ tiết một tay nuôi lớn cặp song sinh dựng nên trình liệt đại kỳ, trong cảnh nhà cao cửa rộng mà giày vò hạ nhân sống qua ngày.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Cặp song sinh của Tôn quả phụ là thai long phụng được sinh ra sau khi thành thân được hai năm. Tỷ tên Châu Di, đệ tên Tôn Nhuận, tự Ngọc Lang. Khi cha chết vẫn còn chưa hiểu chuyện, ngay cả tướng mạo của cha cũng không biết, do Tôn quả phụ tự lực giáo dưỡng nên.

Cặp song sinh này người cũng như tên tướng mạo tựa như châu ngọc. Đặc biệt là Ngọc Lang tướng mạo còn xinh xắn hơn cả tỷ tỷ. Khi trẻ con các nhà quyền quý cùng nhau chơi đùa, mọi người đều đem Ngọc Lang trở thành Châu Di, pha trò đùa giỡn, rước lấy một trận mắng to của Tôn quả phụ: “Trời đánh đám khi ranh đáng chết, dám đem con trai lão nương trở thành thổ bảo bảo!” thật bẽ mặt.

Vì thế lảng giềng đồng hương chuyện tốt cứ mặc sức xuyên tạc, mẹ đã là người như vậy, cho dù Tôn gia gia sản bạc triệu, liệu có người nào không sợ chết đám cùng nàng ta kết thông gia.

Nhưng chuyện trên đời luôn ứng với ba chữ chưa thể biết. Năm ấy khi Châu Di và Ngọc Lang được bốn tuổi, Lưu ngự y ở kinh thành cáo lão hồi hương, chuyển nhà về trong thành. Con thứ hai của Lưu ngự y là Lưu Huyền cùng Tôn tiểu viên ngoại là huynh đệ kết nghĩa. Sau khi hồi hương nghe nói nghĩa đệ bệnh chết, vội cùng phu nhân đến phủ bái tế.

Lại nói khi phu thê Lưu Huyền đến bái tế, Tôn quả phụ mang bộ dạng thiếu điều muốn lộ rõ bi thương thống khổ ra tiếp đãi. Phu thê Lưu Huyền không biết nội tình, thấy hai mắt Tôn quả phụ sưng đỏ rất đáng thương, động lòng trắc ẩn. Lưu phu nhân bỗng nhiên nhớ đến khi vào phủ có thấy đường nương cùng một đứa nhỏ chơi đùa trong sân, đứa nhỏ kia không sợ người lạ, còn nhoẻn miệng cười. Khuôn mặt như bức tranh, bộ dáng trẻ con thật là đáng yêu, quả là không hổ con của mỹ nhân. Trong lòng nhất thời có chủ ý. Liên hỏi: “Trong nhà đệ muội đúng là có vị thiên kiem sao?”

Tôn quả phụ lấy khăn tay lau khóe mắt gật đầu: “Đúng vậy là một cặp long phụng, tỷ gọi là Châu Di, đệ nữ danh gọi là Ngọc Lang. Đáng tiếc quan nhân nhân tâm, bỏ lại phu nhân cùng hai đứa trẻ thơ, nếu không phải như thế, phu nhân đã sớm theo quan nhân

~ sao còn ở nơi này sống chịu tội.

”

Lưu phu nhân sau khi khuyên giải một hồi thì liền đề cập đến vấn đề chính: “Đệ muội đừng quá thương tâm. Nói ra thật khéo, nô gia cũng có một đứa con trai. Con ta là Phác Nhi, năm nay cũng mới sáu tuổi.

Nếu đệ muội không chê, vậy thì cùng kết thông gia, đem Châu Di hứa gả cho Phác Nhi thế nào?”

Tôn quả phụ vô cùng khôn khéo. Trên trời bỗng dưng rơi xuống món lời lớn, đương nhiên phải rền sắt khi còn nóng, tránh để đêm dài lẩm mông. Vừa khóc thút thít vừa nghẹn ngào lau khô đôi mắt nói: “Được tẩu tẩu yêu mến như thế, là phúc khí của tiểu nữ. Quan nhân dưới tuổi vàng biết được, nhất định sẽ rất vui mừng.”

Lưu phu nhân nói: “Vậy thì tốt quá. Nô gia đây có miếng ngọc bội, là khi nô gia hạ sinh phu quân đã cho, bây giờ liền lấy nó làm định vật có được không?”

Tôn quả phụ chỉ mong có chừng ấy, vội đưa tay nhận miếng ngọc kia. Quay đầu lại gọi dưỡng nương đưa Châu Di đến khấu đầu lạy tạ phu thê Lưu Huyền. Đến khi Lưu phu nhân nhìn thấy Châu Di, trái lại lấy làm kinh hãi. Mặc dù cũng mi thanh mục tú đáng yêu như ngọc như tuyết, nhưng cũng không sánh bằng đứa nhỏ khi này, lại càng không phải đứa nhỏ khi này.

Đến khi Lưu gia ở trong thành được mấy ngày, chuyện xưa tích cũ của Tôn quả phụ hết thảy đều lọt vào tai phu thê Lưu Huyền. Phu thê hai người hàng đêm than ngán thở dài một lần sẩy chân để hận ngàn đời, vì nụ cười của Tôn Nhuận mà mất toi sinh mệnh đứa con trai Lưu Phác nhà mình. Hối hận thì cũng đã muộn.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

“Ngọc Lang, Ngọc Lang, người đi nhanh lên! Tỷ tỷ của người ở hậu viên cãi nhau ầm ĩ với Lưu Phác kia.”

Hôm nay là sinh thần của Lưu lão phu nhân, Tôn quả phụ dẫn theo cặp song sinh đến mừng thọ Lưu gia. Tân khách đều ở tiền thính cùng lão phu nhân nghe hí kịch, tiểu hài tử cùng nhau chơi đùa vui vẻ. Tôn Nhuận đang cùng mấy tiểu hài tử của Bạch gia Lục gia ở sau ngọn giả sơn đào đất bắt dế, nghe thấy tiếng cãi nhau ồn ào như vậy, cuống cả lên vội vàng phui tay chạy đến hậu viện. Lưu Phác vóc dáng to lớn, tỷ tỷ không chịu thiệt mới lạ.

Tôn Nhuận còn chưa chạy đến hậu viên, từ đằng xa đã nghe được tiếng của Châu Di trước tiên. “Trừng cái gì mà trừng! Người là tiểu hồ ly dụ dỗ người khác!” Nghe xong hô hấp cũng tương đối bình ổn lại. Tôn Nhuận tự thở phào nhẹ nhõm. Theo tiếng đến gần thì thấy, Châu Di tay trái chống nạnh, bộ dáng hệt như cái ấm trà đứng giữa một đám nhỏ. Tỷ tỷ đứng là tỷ tỷ, ở bất cứ đâu cũng không chịu thiệt thòi.

Biểu muội của Lưu Phác tiểu cô nương Bùi gia khóc hết cái nỗi thiếu cháo: “Người khi dễ người ta, dựa vào cái gì không cho phép ta chơi cùng Phác ca ca?”

“Dựa vào cái gì?! Ha!” Châu Di chín tuổi, cử chỉ đều đã được chân truyền từ mẹ mình. Hất cằm lên, đuôi mắt hơi hột đảo qua khuôn mặt Bùi Ngọc Thiên, “Chỉ bằng ta là vị hôn thê danh chính ngôn thuận đã định của Phác ca ca! Còn người chỉ là cái rế hành!”

Tiểu cô nương Bùi gia khóc càng dữ dội hơn. Hóa ra không phải tỷ tỷ cãi nhau với Lưu Phác. Tôn Nhuận nhìn không được nhìn về phía Lưu Phác. Chỉ thấy Lưu Phác mặt đỏ lên, mím môi, bộ dáng cũng giận tới cực điểm. Tôn Nhuận khịt khịt cái mũi, không rõ nguyên do, dứt khoát đến gần hơn tí để xem kịch vui.

Bùi Ngọc Thiên vừa khóc, vừa nhìn về phía Lưu Phác: “Phác ca ca, người xem nàng khi dễ ta

”

Châu Di cũng xoay mặt nhìn Lưu Phác, “Phác ca ca, vợ của người là ta không phải nàng, không được nói chuyện cùng nàng!”

Chuyện này cũng thật phiền phức. Tôn Nhuận nhìn chằm chằm Lưu Phác, nhìn hấn sắc mặt chột trắng chột đỏ, nhìn thật dễ thương. Lưu Phác bỗng nhiên phất tay áo, quay đầu bỏ đi.

Châu Di lại hất cằm nói với Bùi Ngọc Thiên. “Xem Phác ca ca có để ý đến người không?” Tiểu cô nương Bùi gia khóc òa lên, bỏ nhào về phía trước kéo lấy y phục Lưu Phác. “Các người đều khi dễ ta, xem ta đi mách với dì ta!”

Châu Di trừng mắt: “Người dám kéo y phục của Phác ca ca, buông ra cho ta!” Đưa tay toan cào lên mặt Bùi Ngọc Thiên. Tôn Nhuận ở bên cạnh nhìn không được sợ run cả người. Bản lĩnh của tỷ tỷ hẳn rõ hơn ai hết. Tiểu cô nương Bùi gia khuôn mặt xinh đẹp tựa chạm ngọc, bị cào nát đúng là không đẹp. Lấy lại tinh thần tập trung nhìn, tay của Châu Di vừa giơ lên nửa chừng bị Lưu Phác bắt lấy. Lưu Phác quay đầu lại nhìn Bùi Ngọc Thiên: “Biểu muội, muội đến tiền thính cùng nãi nãi nghe hí kịch đi. Đừng ở đây cãi nhau với người không gia giáo.”

Châu Di ngay lập tức trở nên hung hăng: “Phác ca ca người nói ai?! Ta đây mới là vợ người.”

Tôn Nhuận đang ở một bên xem đến cao hứng, bỗng nhiên bị tỷ tỷ gọi tên chợt thấy hooảng sợ. Thấy cả đồng người đều hướng ánh nhìn về phía mình, đành phải miễn cưỡng thò đầu bước ra phía trước. Lưu Phác buông tay của Châu Di ra, “Tôn Nhuận, cùng tỷ tỷ người đến tiền thính xem hí kịch đi.”

Châu Di thấy đệ đệ càng có thêm tinh thần.”Chuyện còn chưa xong, Phác ca ca người nói xem, là ta sai hay là nàng sai?!” Lưu Phác cười lạnh một tiếng, “Có tin ta đi nói với mẹ thôi người hay không?”

Châu Di òa khóc: “Người đi nói à, người cứ đi nói! Bất quá ta nói lý với mẹ người, nói rằng các người hợp sức khi dễ ta! Ta. . . .” Màn khóc lóc này của Châu Di chính là truyền thụ độc môn của Tôn quả phụ, hôm nay lần đầu lấy ra thử nghiệm. Lưu Phác là hài tử của gia đình quan lại chưa từng gặp qua tình huống kiểu này, nhất thời đứng đơ tại chỗ. Tôn Nhuận biết được màn vừa khóc vừa nháo này của tỷ tỷ không đủ nửa canh giờ nhất định không kết thúc. Nhìn xung quanh, thấy tiểu cô nương Bùi gia vẫn như hoa lê dưới cơn mưa thút thít khóc, thật không đành lòng. Lấy cái hồ lô trong ngực ra, thật ra là một con đế mèn: “Đừng khóc, cái này cho muội chơi nè.” Vừa định nhét vào trong tay Bùi Ngọc Thiên, tiểu mỹ nhân bỗng nhiên thét lên một tiếng thê lương đến chói tai, át cả tiếng khóc của Châu Di: “Sâu! ~~ Phác ca ca

con sâu! ! ! ——

~”

Tôn Nhuận choáng váng, chú đế nhân cơ hội rung rung đôi cánh vàng, bay đi mất. Khuôn mặt Lưu Phác giật giật mấy lần, cổ nén lại tiếng cười ha ha từ trong bụng.

Sinh thần qua đi, Tôn quả phụ về nhà biết được chuyện Tôn Nhuận thay tỷ tỷ trút giận liền vô cùng tán dương. Tôn Nhuận trong lòng có khổ mà nói không nên lời. Bùi Ngọc Thiên cho rằng hẳn là kẻ bại hoại, hễ nhìn thấy hẳn thì bỏ chạy, có lòng tốt lại thành ra công dã tràng. Đến khi gần cáo biệt Lưu Phác còn vỗ vai hẳn nói, “Đáng tiếc cái đầu quan tài!” Khuôn mặt có chút hả hê.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Năm tháng chớp mắt trôi qua, loáng cái đã hơn mười năm.

Tôn quả phụ cực kỳ xem trọng chuyện kết thông gia với Lưu phủ, ngay từ nhỏ đã dạy nữ nhi: “Nam nhân con phải theo sát coi chừng hẳn, như vậy hẳn mới không nảy sinh tâm địa gian xảo, bị tiểu hồ ly dụ dỗ câu dẫn nằm gọn trong tay con.”

Châu Di đối với lời dạy của mẫu thân từ trước đến nay luôn tiếp thu và phát huy tích cực. Nhưng quãng thời gian bất hạnh ngày ngày trôi qua, đứa nhỏ mấy tuổi cũng đã mỗi năm một lớn. Tôn quả phụ tất nhiên là thẳng thắn vô tư, nhưng thể diện tiểu thư khuê các của nữ nhi chung quy cần phải giữ gìn. Châu Di chân không thể bước ra cửa, nhiệm vụ cao cả giám sát Lưu Phác đành thả lên vai Tôn Nhuận.

Tôn quả phụ căn dặn con trai rõ ràng: “Tiêu tử Lưu gia kia, ta thấy là người tao nhã. Hạnh phúc chung thân của tỷ tỷ con giờ đặt lên vai con. Con và hẳn ở cùng một thư viện, chỉ nói đến quan hệ thông gia đã rất là thân thiết rồi, hàng ngày phải tiếp cận coi chừng hẳn. Không được để hẳn cùng những kẻ không đứng đắn đến xóm làng chơi rồi sinh ra con rơi con rớt, bằng không đời này của tỷ tỷ con coi như hết.”

Tôn Nhuận lúc đầu không tình nguyện: “Lưu phủ ở thành đông chúng ta ở thành bắc, ngay cả đi học hay tan học cũng không cùng đường, con như thế nào quản được hẳn? Cho dù có nhìn chòng chọc hẳn, nếu hẳn cứ cương quyết đến tần lâu sở quán dạo chơi, con có thể không cho hẳn vào sao?”

Tôn quả phụ chỉ dùng vài câu nói liền khiến đứa con từ không tình nguyện trở thành tình nguyện: “Khi con có thể nhìn chòng chọc hấn thì cứ dán mắt vào mà nhìn, nếu hấn làm chuyện không đàng hoàng thì về nói với mẹ, lão nương tất có biện pháp chỉnh lý hấn!” Thấy Ngọc Lang sợ run cả người, liền chuyển đề tài: “Con cũng đã trưởng thành, hai ngày trước bà mối Vương nói Bùi phủ có cô nương tên là Ngọc Thiên tuổi tác tương đương với con, chi bằng nhân dịp này nhờ người đến hỏi cưới thế nào?” Tôn Nhuận mừng rỡ, vội gật đầu đồng ý.

Tôn Nhuận đối với việc bị sai đi tiếp cận mục tiêu, trong lòng đối với Lưu Phác quả có chút áy náy. Thấy tính cách của Châu Di, tương lai nhất định là mẫu thân thứ hai. Nửa đời sau của Lưu Phác xem như hết hi vọng. Lạc thú trước khi thành thân giờ đều bị mình cướp đoạt, thật thiếu công đạo.

Nhưng áy náy thì áy náy, mệnh lệnh của mẹ không thể làm trái. Tôn Nhuận không còn cách nào, đành phải “thân cận nhiều hơn” với Lưu Phác.

“Lưu huynh, thiên văn mà hôm qua phụ tử phân phó làm, người giải đề như thế nào vậy?”

“Lưu huynh, phần thứ mười một trong văn sử chú sơ có một câu ta không hiểu, có thể làm phiền giải thích một chút cho tiểu đệ hay không?”

“Lưu huynh, người và ta hồi nhỏ cũng đã quen biết nhau, lại là quan hệ thông gia, vì vậy cũng đừng xưng hô quá khách khí. Người cứ gọi ta là Ngọc Lang được rồi. Ta cũng gọi người là Tử Du, được không?”

“Tử Du huynh, sao lại trùng hợp như vậy?! Hóa ra người cũng thích đầu sư tử ở Tiểu Hương Cư à. Chẳng trách ngày nào cũng gặp người ở đây. Sáng mai tiểu đệ hẹn người cùng đến đây nha.”

“Hôm nay trời trong nắng ấm, ngay cả ở nơi mao xỉ yếm uế như vậy cũng có thể thấy cảnh chim hót hoa thơm, quả là thời tiết tốt à nha, người nói có phải không, Tử Du huynh?”

“Tử Du, thức ăn ở Tiểu Hương Cư nhiều như vậy nhưng ngày nào cũng ăn quả thật thấy ngán. Chi bằng chúng ta đổi địa điểm đến Giang Hoài dùng thử đi.”

“Lục Bình Ngôn và Bạch Tuấn Khanh hẹn ta đêm nay đi uống rượu, mà sáng mai phải nộp bài văn cho phụ tử! Tử Du người giúp huynh đệ lần này đi. Vậy nha, bây giờ người giúp ta, đêm mười tám ta sẽ đưa người đến Diệu Hồng Trang mở mang kiến thức. Người vẫn chưa đến qua nơi đó đúng không? Còn ta suýt nữa thì bị mẹ và tỷ tỷ lột da. Sau này người mà đi cùng ta ta sẽ giúp người che dấu, trời đất làm chứng làm chứng! Thế nào bạn tâm giao?”

Tôn Nhuận mật báo với Tôn quả phụ và Châu Di: Cử chỉ ngôn hành của Lưu Phác, ôn nhã nghiêm cẩn, có thể nói là thư sinh gương mẫu.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

“Rặng liễu xanh mướt mướt, quyến luyến ngày êm dịu. Thiên kim chớ nặng lời, tiêu dao khó cầu nhất. Hồng tụ tựa hương đào, một đêm say giấc mộng. Ai ngờ đâu, tựa thần tiên cười mây tiêu du trên cửu thiên; ánh trăng rọi xuống, hoa thơm cảnh đẹp năm tháng dần trôi.”

Khúc nhạc là đa tình khúc, người là người mất hồn.

Mười tám tháng chín, trong thành cuối cùng cũng đến ngày trọng đại của câu lan Diệu Hồng Trang. Tú bà Hứa ma ma nói rằng sẽ để tuyệt sắc bảo bối Tiểu Giáng Tiên mà mình đã dùng số tiền lớn mua từ Tô Châu về rồi khổ tâm bồi dưỡng suốt mười năm khai bài lần đầu tiên.

Diệu Hồng Trang dựng lôi đài trên một chiếc thuyền hoa lớn tại con sông trong thành. Những đại gia lăm lăm tiền của cùng những người giàu có phong lưu chen chúc nhau trên chiếc thuyền, những kẻ nghèo kiệt hủ lậu ái mộ Tiểu Giáng Tiên đều ngồi xổm trên bờ sông xem náo nhiệt.

Tiểu Giáng Tiên toàn thân vận sam y bằng lụa mỏng màu đỏ nhạt, ăn diện hệt như Cửu Thiên tiên tử hạ phàm. Đạo một khúc tỳ bà, nam nhân dưới đài mười người thì hết chín người mềm nhũn xương cốt.

Tôn Nhuận nợ Lưu Phác một cái nhân tình, vì thế liền hào phóng sắp xếp một phòng trang nhã nhất ngay hàng đầu. Trong gian phòng trang nhã có không ít thương nhân giàu có, phú thương ăn không ngồi rồi tụ tập, ngay cả mấy cậu ấm nhà giàu, cũng mang theo hai người tuần mỹ phong lưu bên cạnh. Tôn Nhuận càng tỏ ra hào phóng rộng rãi không thèm đếm xỉa đến họ, chỉ gọi hai quý nô đến. Trà nước điểm tâm, hảo tửu cùng thức ăn ngon theo từng đợt sóng dập dềnh được đưa lên. Đôi mắt thu thủy của Tiểu Giáng Tiên đảo quanh khuôn mặt hai người bọn họ.

Cặp mắt lão luyện của Hứa ma ma sao lại không nhìn ra thời thế như vậy, thừa dịp tiếng người ồn ào, liền đích thân bưng một đĩa thức ăn đến, cười nói với hai người Lưu Tôn, “Nữ nhi này của lão thân, có vừa mắt nhị vị công tử hay không?”

Lưu Phác chỉ mỉm cười, Tôn Nhuận gật đầu: “Tàm tạm, tàm tạm.”

Báu vật tuyệt sắc như vậy mà chỉ nói là tàm tạm? Hứa ma ma cười có chút gượng. “Đợi đến giờ, sẽ gọi giá, nhị vị nếu có lòng.”

Nói mới được một nửa liền bị Tôn Nhuận chặn ngang, “Chúng ta chỉ đến xem thôi, không ra giá.” Mang Lưu Phác đến câu lan đã là một hành động mạo hiểm có nguy cơ bị chém đầu, nếu để hắn trở thành tân lang trong đêm động phòng đầu tiên của Tiểu Giáng Tiên cả nhà mà biết được thì không biết cái đầu này. Tôn Nhuận không dám tưởng tượng thêm. Em vợ đưa tỷ phụ đi chơi gái thử hỏi trên đời này có mấy ai.

Nét mặt già nua của Hứa ma ma bắt đầu co rúm lại, gạt Tôn Nhuận sang một bên mà nhìn Lưu Phác. “Ý của nhị vị là”

Lưu Phác đưa mắt liếc nhìn Tôn Nhuận một cái, thản nhiên tiếp lời: “Ta cùng vị công tử này chỉ đến đây xem thôi, ma ma không cần hao tâm tiếp đón.”

Hứa ma ma vẫn chưa bỏ ý định: “Tục ngữ nói một đêm phong lưu khó cầu nhất, hiếm khi hôm nay lại là ngày trọng đại của Tiểu Giáng Tiên nhà ta. Kỳ thật nơi này của lão thân còn có Ngọc Đường Kiều chưa từng tiếp qua quan nhân nào hết, tướng mạo không kém gì Tiểu Giáng Tiên. Chẳng hay nhị vị.”

Tôn Nhuận bị mẩu thân và tỷ tỷ ngày đêm oanh tạc, bình sinh hận nhất chính là nữ nhân lắm lời. Hứa ma ma cố tình nói liên miên dai dẳng không dứt, khiến hắn phát hỏa. Từ trong ngực lấy ra một thỏi bạc lớn, đập cái phịch xuống bàn, “Tính tiền!”

Hứa ma ma sững sờ tại chỗ, không rõ nguyên do. Trong lòng cũng có chút tức giận, người này đúng là không biết điều. Tiểu Giáng Tiên là báu vật mà vô số nam nhân muốn cướp đoạt, tiện nghi như vậy mà hắn còn làm dáng. Hứa ma ma trong lòng thầm mắng rửa. Tôn Nhuận thấy nàng ta thất thần bất động tưởng rằng không nghe rõ mình nói gì. Liền nhìn khối bạc, rồi tựa tiểu phi tiểu gô một cái xuống bàn: “Tính tiền!”

Nụ cười này, hệt như ngũ lôi oanh đỉnh. Hứa ma ma lại đứng sững tại chỗ, trong lòng sáng tỏ thông suốt. Vội cười gượng vài tiếng, “Khách nhân đừng nóng giận, là lỗi của lão thân. Tiểu Tứ, nhanh đưa một vò hảo tửu lên cho nhị vị đây. Vò rượu này sẽ không tính tiền, nhị vị cứ từ từ nghe nhạc, lão thân không quấy rầy nữa.”

Tôn Nhuận thật không hiểu tính tiền không được thì có gì đâu, vậy mà hai quý nô cứ giương mắt về phía hắn và Lưu Phác quan sát từ đầu tới chân. Ngay cả Tiểu Giáng Tiên cùng Hứa ma ma sau khi thì thầm với nhau vài câu thì không ở đây nhìn trộm nữa, hơn nữa còn nhìn mình vô cùng lộ liễu, khiến cho đám khách làng chơi quét ánh mắt ghen tị về phía họ. Rốt cuộc nhìn không được hỏi Lưu Phác: “Bộ trên mặt ta nở hoa hay sao?”

Lưu Phác trái lại vẫn luôn giữ bộ dáng thấy biến không sợ, “Có lẽ vừa nãy người muốn tính tiền làm nàng ta sợ. Muốn đi thật thì không cần nán lại, chỉ cần đứng dậy rồi đi là được.”

Trong lòng Tôn Nhuận dấy lên chút xấu hổ: “Tiểu đệ mời người đến đây, sao có thể nói đi là đi. Vừa nãy có chút liều lĩnh. Có điều Tiểu Giáng Tiên chẳng đẹp như lời đồn, không bằng tỷ tỷ Châu Di của ta.” Lại nghĩ đến đây nỗi đau của Lưu Phác, cúi đầu giả cười hai tiếng.

Lưu Phác bỗng nhiên mở miệng nói: “Gia phụ nói với ta, cuối năm nay hoặc đầu năm sau, chọn ngày tốt để thú Châu Di về nhà.”

Tôn Nhuận nghe được trong lời nói của hắn mang ý tang thương, liền nảy lên cảm giác đồng tình. Đáng tiếc Lưu Phác là người tuần tú nhã nhặn thế kia, nửa đời sau lại thành ra thô lương như vậy. Đành phải nén lương tâm lại nói, “Tỷ tỷ ta hồi nhỏ tính tình có xấu một chút, nhưng bây giờ đã dần dần trở nên tốt hơn. Mẹ ta ở nhà đã dạy nàng con gái sau khi xuất giá phải hầu chồng dạy con, hiếu thuận với cha mẹ chồng như thế nào.” Nói đến đây bản thân cũng chợt dạ, tròn mắt nhìn Lưu Phác. Thấy hắn nhìn cảnh xuân tươi đẹp trên đài, nâng chén rượu uống cạn, nét mặt đỡ dần. Một cỗ nhiệt huyết bỗng nhiên xông lên trên ót.

“Ma ma lại đây!”

Hứa ma ma trừng to mắt chạy thẳng một mạch đến: “Vị công tử đây. . . .”

“Đây là ngân phiếu một ngàn lượng, giá tranh Tiểu Giáng Tiên, vị Lưu công tử đây đã chọn!”

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng.

Nửa đêm mười tám tháng chín, ánh trăng sáng tròn, gió sông rét lạnh.

Tôn Nhuận rụt rụt cái cổ, ngược nhìn vô vàn vì sao ngoài cửa sổ.

Trời thu thật lạnh ah, ngày thu thật lạnh ah

trời đánh! Ở đâu xương cái bài quỳ quái này vậy!

Trong tú các phía sau, nền đồ đã tàn, la trưởng cuộn lên một nửa. Trên giường dưới giường, vở kịch thiên cổ trong sử sách cô lẽ cũng đang đến đoạn say mê.

“Lưu công tử, người đại nhân đại nghĩa. Thiếp kiếp sau làm trâu làm ngựa, kết cỏ ngậm vành cũng nhất định sẽ báo đáp đại ân đại đức của người

”

“Lời này của cô nương cũng đủ khiến Lưu mỗ thấy đau xót, chẳng qua chỉ là ra tay tương trợ, hà tất gì phải nhắc đến. Trái lại cô nương và vị hiệp sĩ đây, tình cảm động thiên, Lưu mỗ thật khâm phục.”

Khâm phục? Sơn trần hải vị trong bụng Tôn Nhuận hết như sông cuộn biển gầm. Sợ chết kêu tráng sĩ tha mạng là tốt rồi, còn ở đây chưa xót cái nổi gì.

Có điều Lưu Phác tướng mạo nhã nhặn lịch sự, cho dù đao thép kề sát cổ vẫn có thể cười được quả thật là đáng khâm phục mà.

Tôn Nhuận mở to mắt nhìn trời xanh. Chuyện đang tốt lành sao lại thành ra như vậy?

Hắn chỉ biết lúc đó mình uống chút rượu, nhiệt huyết sôi trào liền thay Lưu Phác bao Tiểu Giáng Tiên. Lúc ấy là hành động về vang nhất đời này của hắn. Tất cả ánh mắt trên thuyền đều dồn về phía hắn. Lưu Phác đầu óc choáng váng, miệng tú bà quy nô há to đến nỗi có thể nhét vào hai quả lựu. Khách làng chơi nơi đây ngoài miệng không phục, nhưng không ai dám ra giá hơn một ngàn lượng. Vì thế hắn liền thừa dịp rượu vẫn chưa tan, Lưu Phác vẫn chưa hoàn hồn, liền cùng Hứa ma ma và quy nô đem Lưu Phác và Tiểu Giáng Tiên đẩy vào trong tú các của khoang thuyền.

Sau đó thì sao? Sau đó hắn chỉ còn một mình với cảm giác trống rỗng mơ hồ lên đến tột đỉnh. Vì thế không làm thì thôi mà đã làm thì làm cho tới cùng, liền quăng ra ngân phiếu ba trăm lượng đưa cho Hứa ma ma. Chỉ đích danh rằng muốn bao Ngọc Đường Kiều.

Sau đó hắn cũng rất nghĩa khí mà tự mình thay Lưu Phác và Tiểu Giáng Tiên đóng cửa phòng lại, dự định đến phòng sát vách hưởng trọn một đêm hoa thắm trăng tròn.

Ngọc Đường Kiều không xinh đẹp quyến rũ bằng Tiểu Giáng Tiên, nhưng lại có nét thanh nhã thướt tha động lòng người, hợp khẩu vị của hắn. Nhưng ghế vừa ngồi chưa ấm, bàn tay nhỏ bé của Ngọc Đường Kiều

còn chưa kịp đụng đến, nha hoàn theo hầu Tiểu Giáng Tiên liền đến gõ cửa nói Lưu công tử có việc gấp tìm Tôn công tử.

Tôn Nhuận không biết Lưu công tử có chuyện gì liên quan đến mình mà còn quan trọng hơn cả đêm xuân tốt đẹp này, liền cả đầu mờ mịt đến phòng bên.

Tiểu Giáng Tiên đích thân thay hán mở cửa phòng. Đợi chân sau của hán đặt vào ngưỡng cửa, liền khóa chặt cửa lại.

Sau đó Tôn Nhuận liền thấy Lưu Phác đang ngồi trên giường, mỉm cười nho nhã với mình. Một thanh đao thép chói lọi đặt ngay trên cổ hán.

Người cầm đao là một hán tử toàn thân vận hắc y. Miếng vải đã che nửa khuôn mặt của y. Đôi mắt hung tợn nhìn chằm chằm Tôn Nhuận. “Người nếu phát ra nửa tiếng lão từ liền chém hán!”

Trong đầu Tôn Nhuận là một mảnh mây mù, chỉ nghe bản thân thấp giọng nói một mạch: “Không dám, không dám, có chuyện gì từ từ nói.”

Rồi sau đó ưm một tiếng, Tiểu Giáng Tiên từ phía sau hán hướng lại đây, phịch một cái quỳ gối trước giường, bắt đầu nức nở.

“Nhị vị công tử đừng trách Lý lang

Lý lang, Lý lang, chàng thả Lưu công tử ra đi ~~ dù thế nào đi nữa cũng vô dụng thôi

Lưu công tử ~~ người muốn trách thì trách thiếp, thiếp cũng là bị bức bách nên bất đắc dĩ thôi

Lý lang chàng ấy là người thô lỗ, không có nhiều tiền

ma ma ~~ ma ma

lại, lại nhất quyết bắt thiếp ra tiếp khách

thiếp thật sự là

thật sự là

bất đắc dĩ

~”

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Nức nở nghẹn ngào, được chừng nửa canh giờ. Tôn Nhuận đứng một hồi thì hai chân mỏi nhừ, liền lấy cái ghế ngồi xuống. Rốt cuộc khi nửa móng vừa chạm vào ghế thì lại nghe có tiếng nói truyền đến. Chính là tiết mục kể chuyện của tiên sinh trong trà lâu tửu quán.

Tiểu Giáng Tiên cùng tiểu tạp dịch từ nhỏ sinh trưởng ở thanh lâu, lâu ngày sinh tình. Nhưng Tiểu Giáng Tiên khi trưởng thành nhất định phải tiếp khách, tiểu tạp dịch lại không có bạc chuộc thân cho nàng. Vì thế hai năm trước tiểu tạp dịch đã bỏ đi và bước chân vào giang hồ, ước định tối nay sẽ mua một đêm của Tiểu Giáng Tiên sau đó hai người sẽ cùng nhau bỏ trốn.

Ai ngờ, trời cũng có lúc mưa gió thất thường, hai năm trời tiểu tạp dịch bôn ba giang hồ, gom lại cũng chỉ được hơn bốn trăm lượng bạc vụn. Tôn Nhuận lại đưa ra ngân phiếu một ngàn lượng, một gậy đánh tan tiểu uyên ương. Nông dân nóng nảy ắt tạo phản, con hổ nóng nảy sẽ cắn người. Tiểu tạp dịch đường lớn không đi được, thì chuyển qua đi cầu độc mộc. Mai phục ngay dưới giường. Một thanh đao thép, cứ như vậy đặt trên cổ Lưu công tử.

“Nói như vậy,” Tôn Nhuận đợi Tiểu Giáng Tiên đem đầu đuôi ngọn nguồn khóc lóc kể lể hết một lượt, rồi mới thật cẩn thận nói: “Hai người các người uy hiếp Lưu công tử, đánh cho hôn mê hoặc không thì bịt miệng y lại rồi thừa lúc đêm tối trốn đi, tự xưng gọi tại hạ đến đây làm gì?”

Tiểu Giáng Tiên và tiểu tạp dịch cùng nhìn nhau, sau đó cả hai cùng nhìn Tôn Nhuận. “Là Lưu công tử bảo nô gia gọi người đến đây.”

Tôn Nhuận nghi hoặc, mở to mắt nhìn Lưu Phác. Lưu công tử cười thật nhẹ nhàng: “Vừa nãy vị hiệp sĩ này lấy đao kề sát cổ ngu huynh, ngu huynh cho rằng hắn muốn ngân lượng. Hôm nay trên người lại không có bao nhiêu, cho nên mới nghĩ đến việc tìm hiền đệ cứu mạng. Liên lụy hiền đệ kinh hãi, thật hổ thẹn.”

Hổ thẹn? Chứ không phải là muốn đâm ta một nhát cũng chưa hết giận sao, vì vậy mới kéo ta cùng xuống nước thế này! Nhưng mà, Lưu huynh bản tính thuần hậu, là ta đa nghi thôi, có lẽ đúng là như thế. Tôn Nhuận liền cười gượng: “Tử Du huynh sao lại nói vậy, tiểu đệ vốn là muốn mời người một đêm phong lưu, thật không biết được lại khiến mọi chuyện rối tung như vậy. Tử Du huynh không trách tiểu đệ là tốt rồi, còn nói những lời như vậy khiến ta thật quá xấu hổ.”

“Hiền đệ thật là khách khí,” Lưu Phác đảo mắt nhìn Tiểu Giáng Tiên, “Nhị vị giờ như vậy, thật muốn thoát thân như thế nào?”

Tiểu tạp dịch nghiêng răng khinh khất: “Lão tử hôm nay bằng bất cứ giá nào, không tin sẽ không vạch ra được một đường máu!”

Đường máu? Tôn Nhuận đưa mắt liếc nhìn đại đao trên cổ Lưu Phác, vậy người đầu tiên té đao không phải là

“Thật ra tại hạ có một kế, không cần phải trắc trở đến như vậy. Không biết tráng sĩ có chịu tin tưởng tại hạ hay không.”

“A?” Tiểu Giáng Tiên và tráng sĩ bị dáng vẻ tao nhã của Lưu công tử làm cảm động, gật đầu.

“Phiền hiền đệ đi nói với ma ma một tiếng, nói rằng ta và Giáng Tiên cô nương muốn chèo thuyền du ngoạn trên sông. Chuẩn bị một chiếc thuyền nhỏ.”

Hứa ma ma tuy rằng cảm thấy Lưu công tử và Tôn công tử này chán ấm không nằm hương ngọc mềm mại không ôm, nửa đêm nửa hôm lại đòi chèo thuyền du ngoạn thật có chút khác thường. Nhưng không cưỡng lại được sức hấp dẫn của bạc, liền lập tức đi chuẩn bị thuyền.

Tiểu tạp dịch vì đề phòng có biến nên thanh đao vẫn còn đặt trên cổ Lưu Phác, Tiểu Giáng Tiên lại quỳ trên mặt đất đưa tay lên trời cảm kích đại ân đại đức của Lưu công tử.

Tôn Nhuận nhìn ra ngoài cửa sổ thở dài, nữ nhân đều dài dòng y như nhau.

Rốt cuộc, Lưu công tử và Tiểu Giáng Tiên dắt tay nhau lên thuyền. Chưởng thuyền sớm bị tiểu tạp dịch lên đổi thành mình. Tôn Nhuận nhắc chân cũng tính leo lên theo. Loáng thoáng nghe được tiếng thì thào ở phía sau.

“Ta nói rồi, xinh đẹp như vậy mà.”

“Thảo nào thoáng cái từ chỗ Ngọc Đường Kiều đi ra.”

“Ta vừa nhìn liền thấy có sơ hở, người bình thường ai có được tướng mạo như hai người họ.”

“Kể ra, ngay cả Tiểu Giáng Tiên cũng không bằng.”

Tôn Nhuận có chút nghi hoặc, cũng không nghĩ nhiều. Bỗng nhiên thấy Lưu Phác ở bên cạnh không hiểu vì sao lại cười, dừng nói là vì đao không còn kề cổ hắn nữa nên tự dừng thấy trong lòng khoan khoái dễ chịu.

Thuyền đi được đến giữa sông, bồm bồm vang lên hai tiếng nước vang, thuyền lớn chốc lát sau đã truyền đến thông báo: “Không tốt rồi! Trên bờ có người nói. Hai vị công tử kia bị người chèo thuyền đánh rơi xuống nước rồi.”

Hứa ma ma kêu rên một tiếng: “Bồ Tát! Tiểu Giáng Tiên của ta ơi! !

~”

Trong dòng sông, có người muốn gọi, cũng không dễ dàng gì.

“Ngọc Lang, Ngọc Lang?!”

“Lưu huynh, ách, ực ~~ khự khự
người sớm nói phải xuống nước ta sẽ không theo đâu. Ừc
~”

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Tôn Nhuận ngồi ở trên giường, nhìn người trong phòng trầm ngâm.

Hắn chỉ nhớ đêm qua ở dưới sông uống hai ngụm nước lạnh, trong mộng lung thấy vật áo bị người ta kéo lấy. Vừa mở mắt ra, đã thấy mình nằm trên giường trong tú các trên thuyền hoa. Lưu Phác đang ngồi ở bàn bên cạnh uống canh gừng. Tôn Nhuận đang này vừa động, thì đằng đó hai tiểu nha hoàn tức trực bên giường đồng thanh hô lên. Hứa ma ma cùng mấy người tạp vụ nhanh phần phật vây đầy quanh phòng.

Hứa ma ma dùng ánh mắt quan tâm hết hai cái đèn ***g, nhìn Tôn Nhuận vừa kinh hãi lại thêm phần chột dạ. E là chỉ cần hó hé một tí, thì bất cứ lúc nào cũng có thể xách hai cái đao thái thịt ra chém. Nhưng về nịnh nọt trên khuôn mặt già nua của Hứa ma ma thật chân thành. Đưa y phục ướt đã được giặt sạch sẽ và hong khô cho hai người bọn họ thay, còn chuẩn bị nước nóng để họ tắm rửa, lại phái hai tiểu nha hoàn xinh đẹp hầu hạ họ uống canh gừng. Lưu Phác vậy mà vẫn luôn giữ bộ dáng ung dung điềm tĩnh. Tôn Nhuận ngấm đũa mắt nhìn hắn, Lưu công tử nói ra một câu tựa như trăng sáng xua tan mây mù.

“Người nếu đề cập với Tiểu Giáng Tiên việc dùng một ngàn lượng ngân phiếu mua đêm đầu của nàng, e là nàng sẽ càng niềm nở hơn.”

Tôn Nhuận giật mình hiểu ra, sống lưng nhất thời thẳng lên. Đợi quy nô bưng rượu và thức ăn đến tiếp đãi hai người họ, mới cố ý nói băng quơ một câu, “Bỏ ra một đồng ngân lượng thì ắt mua được một đêm phong lưu khác thôi.” Khuôn mặt quy nô nhất thời tái mét lại, cười như động kinh. Tôn Nhuận thấy trong lòng sáng khoái vô cùng, nhưng Lưu Phác lúc này lại chau mi mắt thở dài: “Tối nay nháo một trận ẩm ỉ, chỉ e ngày mai toàn thành đều sẽ biết.”

Tôn Nhuận trong lòng có chút hồi hộp, tay chân lạnh ngắt. “Thật xúi quẩy, nếu mẹ ta mà biết được không biết sẽ thế nào đây?”

Lưu Phác lắc đầu: “Đành mặc cho số phận an bài vậy.”

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Vào sáng sớm ngày mười chín, giờ mẹo hai khắc, Tôn Nhuận hệt như tên trộm lén la lén lút chuồn vào đình viện nhà mình.

Vừa lườn qua được trong đình, đi vào sân trong đến hành lang gấp khúc, vừa rẽ hướng một cái liền bị dường nương chặn đầu. “Ai u thiếu gia! Sao giờ này mới về? Tối qua phu nhân tìm không thấy cậu, bảo cậu sáng nay đến phòng nói chuyện.”

Tôn Nhuận hít một luồng khí lạnh. Là họa tránh không khỏi. Lê bước về phòng mình trước, rồi uống một ly trà cho bớt sợ, sau đó chạy đến nhà xí. Lê lết từng bước một, đến trước cửa phòng mẫu thân.

Tôn quả phụ và Châu Di một trái một phải, ngồi trấn hai bên bàn trà, vẻ mặt đau thương mà nhìn hắn. Tôn Nhuận bị nhìn đến sồn gai ốc, đành cam tâm tình nguyện nghe chửi một trận.

Rốt cuộc, Tôn quả phụ mở kim khẩu trước: “Nghe Triệu ma ma nói sáng sớm con mới về, đã ăn gì chưa?”

Tôn Nhuận thấy việc đã đến nước này, đành mặc kệ tất cả. Lên tiếng trả lời: “Bữa sáng chưa ăn, nhưng tối qua ở Diệu Hồng Trang đã ăn khuya rồi.”

“Bữa sáng không ăn không được. Ta dọn trù phòng hâm cháo long nhãn lại cho con. Nhìn con gần đây, đã gầy đi một tý. Đọc sách là việc tốt, nhưng thân thể của mình cũng cần phải để ý.”

Tôn Nhuận cúi đầu: “Mẹ con biết sai rồi.”

Tôn quả phụ thở dài: “Thôi, mẹ biết con trong lòng khó chịu. Thiên hạ thiếu gì nữ nhi, mẹ nhất định sẽ chọn một người thật tốt cho con!”

? ? ? ?

Châu Di hừ một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói tiếp: “Tiểu yêu Bùi gia kia, ta sớm thấy nàng ta không vừa mắt. Luận gia thế, luận nhân phẩm, bất cứ điểm nào của Ngọc Lang cũng hơn tiểu tử họ Ngụy kia gấp trăm lần! Mẹ, theo con thấy đây trái lại là chuyện tốt. Nhìn bộ dáng xấu xí của nàng ta, nhất định là cái mệnh hại chồng khắc con!”

Tôn quả phụ liền nói theo: “Tiểu tiện nhân đó nếu mà vào nhà chúng ta thật, lão nương nhất định sẽ chùng trĩ khiến nó không dám hừ một tiếng.”

Tôn Nhuận càng thấy mờ mịt. Chỉ thấy trong mắt của mẫu thân và tỷ tỷ đều tóe lửa, rồi lại nhìn mình đầy thương hại.

“Ngọc Lang, tục ngữ nói rất đúng, khắp chân trời nơi nào chả có cỏ thơm. Chỉ bằng dòng dõi nhà chúng ta, nữ nhân trong thành này, còn không do để lựa chọn.”

“Con trai à, Từ gia ở Đan Thanh thành Nam nghe nói có một cô nương tên Văn Kha, nhân phẩm hơn hẳn Bùi gia gấp trăm lần. Hôm nay mẹ đã nói với bà mai Mã rồi, nếu thấy vừa mắt thì sẽ cưới về cho con. Con nói có được không?”

Tôn Nhuận rớt cuộc nhịn không được chen mồm vào: “Đang yên đang lành, liên quan gì đến Bùi gia tiểu thư?”

Tôn quả phụ và Châu Di đồng thời im lặng, nhìn hẩn như nhìn yêu quái. Sau một lúc lâu, Châu Di lần đầu tiên trong đời ấp a ấp úng mở miệng: “Ngọc Lang, đệ. thật là chẳng biết gì hết? Hôm qua, chuyện của Bùi gia. khắp thành mọi người đều biết.”

Tôn Nhuận lắc đầu, “Chuyện gì?” Hôm qua chỉ lo nghĩ đến việc buổi tối mời Lưu Phác đi chơi, không để ý đến chuyện khác.

Châu Di xác định đệ đệ hết thuốc chữa, vỗ bàn: “Còn chuyện gì nữa! Chính là chuyện tồi mà tiểu hồ ly họ Bùi cùng tiểu tử họ Ngụy thành thân đó!!”

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Giữa trưa hôm sau, trong một gian phòng trang nhã tại Tự Tiên Lâu ngập đầy men say chênh choáng.

“Ngọc Lang, chuyện biểu muội thành thân gặt người là ngu huynh không phải. Nhân duyên trời định, vốn không do người. Người nếu muốn trách.”

Khuôn mặt Tôn Nhuận uống đến đỏ au. “Tử Du huynh, người từ khi nào trở nên dài dòng như vậy. Ngọc Thiên tiểu thư nhân phẩm tựa tiên nhân, ghét kẻ bất tài như ta cũng là chuyện thường. Nếu gả cho ta, đó mới là xúi quẩy cả đời. Đến đây, người phải uống hết chén này, rót đầy vào!”

Lưu Phác không biết làm sao, vì thế cũng cùng uống. Đầu lưỡi Tôn Nhuận dần dần bắt đầu mất kiểm soát.

“Tử Du ~~, mong tám tháng này người thật muốn thú tỷ tỷ ta về nhà?”

Lưu Phác tự rót một chén rượu, uống cạn. “Ý của gia phụ muốn nhân lúc sang năm thi cử thì thành thân trước. Đều là chuyện sớm muộn, chỉ bằng làm sớm một chút.”

Tôn Nhuận ngây ngô cười: “Chúc mừng, chúc mừng. Từ nay về sau chúng ta trở thành thân thích thật sự.”

Lưu Phác nhìn Tôn Nhuận, cười khỏ, “Cũng chỉ có mỗi chuyện này không cần chúc mừng mãi như vậy.”

Tôn Nhuận cười một lúc bỗng nhiên lắc đầu, “Là thông gia rồi thì sẽ rất là thân thiết, có điều sau khi người và tỷ tỷ ta thành thân rồi. Ta và tỷ phu muốn uống rượu thế này e là sẽ khó khăn.”

Lưu Phác lúc đó cũng có vài phần chệnh choáng say, “Giờ ta và người ngày ngày đều ở cùng một chỗ. Đến lúc đó tỷ phu cùng em vợ uống vài chén ai có thể quản được?”

Tôn Nhuận tiếp tục cười ngây ngô: “Người không biết đâu

giờ là do mẹ ta phân phó nên mới vậy, đến lúc đó thì ~ không biết sẽ lấy có gì đây.”

Lưu Phác chau mày: “Đây là nguyên do gì?”

Tôn Nhuận lắc đầu: “Không thể nói, không thể nói. Nói ra rồi thì không thể là huynh đệ nữa.”

Lưu Phác khẽ cười nói: “Chính người vừa nãy còn nói quân tử phải thần thần phóng khoáng, giờ lại âm ờ lưỡng lự như vậy. Có chuyện gì giấu diếm, cứ xem ngu huynh là gà con mà nói ra hết những gì để trong lòng được không?”

Tôn Nhuận cầm chén rượu, hướng mặt mình về phía Lưu Phác, chỉ cảm thấy Lưu Phác cười hết sức ôn nhả. Bản thân quả nhiên là tiểu nhân.”Tử Du người thật không trách ta sao?”

Lưu Phác mỉm cười. Đầu Tôn Nhuận lại tiến gần về phía hắn thêm vài phần.

“Ta đây có thể nói thật hết. Kỳ thật ~ là tỷ tỷ ta sợ người ở bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt, nên mẹ ta mới bảo ta đến xem chừng người.”

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Mưa dội vào phòng, người xui gây họa.

Trên sách có liệt kê ra đủ loại hình thức gây họa khác nhau. Trong đó có một loại gọi là gặp nước thì xúi quẩy.

Cái gọi là gặp nước thì xúi quẩy chính là nửa đêm đến kỹ viện trên sông dạo chơi, uống một ít rượu thì ngày nắng ấm cũng trở thành đông tố mưa sa.

Lại nói mấy ngày nay ở Lưu phủ bận bịu tui bụi. Phu thê Lưu Huyền đã đưa bát sắc quả lễ cùng các sính lễ liên quan đến Tôn phủ, đang thương nghị chuyện đưa thiệp mời. Ai ngờ sáng sớm hôm nay, tiểu thư đồng Tâm Nghiễn của Lưu Phát run rẩy đến báo thiếu gia bị bệnh.

Lưu Huyền và phu nhân tất nhiên kinh hãi. Vừa vào phòng đưa con liền thấy, sắc mặt Lưu Phác vàng vọt vện vẹo nằm trên giường, sờ trán thì thấy nóng rực.

Lưu Huyền đưa tay bắt mạch tượng của con trai, giống như là bị cảm mạo. Vừa bảo người nhanh đi bốc thuốc, vừa quay sang hỏi Tâm Nghiễn: “Hàng ngày hàng đêm dặn dò các người phải thị hầu thiếu gia chu đáo, sao ngày ấm áp thế này mà cũng có thể sinh bệnh cảm mạo!”

Tâm Nghiễn ấp a ấp úng vài tiếng nói: “Hôm trước thiếu gia cùng Tôn thiếu gia ở Tự Tiên Lâu uống rượu khi về bị mắc mưa.”

Lưu phu nhân thấy bệnh tình của con trai không nhẹ, vừa nóng vội vừa đau lòng: “Người không đi theo sao, thấy sắc trời không tốt thì cũng phải biết che dù cho thiếu gia chứ?”

Tâm Nghiễn vô cùng ủy khuất: “Nô tài ngày nào cũng mang theo dù đi theo thiếu gia. Là thiếu gia phân phó nô tài đem dù che cho Tôn gia thiếu gia, còn nói Tôn gia thiếu gia uống nhiều hơn bảo nô tài hầu cận ấy trở về. Ai ngờ thiếu gia vốn nói ở từ lâu đợi nô tài, nhưng bản thân ngay cả kiệu cũng không gọi mà đội mưa quay về trước.”

Lưu Huyền nói: “Vây cũng thôi đi, thiếu gia hôm trước mắc mưa, hôm nay bệnh ra thể này người mới đến báo, muốn con ta thành người chết hay sao!”

Tâm Nghiễn bị dọa vội quỳ sụp xuống mặt đất: “Lão gia bớt giận. Thiếu gia không cho nô tài nói. Nói là uống xong bát canh gừng đồ chút mồ hôi thì sẽ khỏi, mấy ngày nay bận bịu. Không muốn lão gia, phu nhân và thái phu nhân lo lắng.”

Lưu phu nhân thở dài: “Vây thì làm sao đây, sắp thành thân đến nơi lại bệnh thành như vậy!” Lưu Huyền trấn an phu nhân: “Ta thấy bệnh của Phác Nhi chẳng qua chỉ là nhiễm chút phong hàn, đợi người đưa được đến, hai thang uống một lần hẳn là sẽ không đáng ngại. Chỗ mẫu thân tạm giấu diếm trước, tránh lão thái thái lo lắng.”

Lưu phu nhân nghe trưởng phu nói xong mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút. Được sắc xong đưa lên nhìn đứa con con uốn hết mới an tâm. Lưu Phác uống thuốc đến hôm sau bệnh tình quả nhiên chuyển biến có chút khá hơn, phu thê Lưu Huyền lúc này mới có thể nhẹ nhàng thở ra. Nhưng không ngờ được đến đêm thì nha hoàn hỏa tốc đến báo: “Bệnh tình của thiếu gia không tốt! Toàn bộ được lúc tối uống vào đều nôn ra hết, lại hôn mê!”

Lưu Huyền đây cũng luống cuống, lại bắt mạch tượng cho con trai, mặc dù suy yếu nhưng không nhìn ra có tai biến gì. Sai người nhanh thắp đèn ***g, đến Đông viện thỉnh diệt nhi Lưu Trân đến đây.

Lưu Huyền vốn xếp thứ hai trong nhà, phụ thân trước đây tuy là ngự y, bản thân cũng thông hiểu y thuật, nhưng quy củ của Lưu gia là tuyệt học chỉ truyền cho đích tôn. Đại ca của Lưu Huyền một mực không thích học y đạo, vì thế bản lĩnh cả đời của lão thái gia đều truyền hết cho trưởng tôn Lưu Trân.

Lưu Trân nghe tin Lưu Phác bị bệnh, chạy thẳng một mạch như mây khói đến sương phòng Nam viện. Không nói nhiều lời, liền đưa tay bắt mạch. Lưu phu nhân cầm khăn tay, đôi mắt khóc đến đỏ bừng. Chỉ thấy thần sắc Lưu Trân ngưng trọng, nhìn chằm chằm Lưu Phác đang bất tỉnh trên giường, trầm ngâm không nói.

Lưu Huyền nhin không được hỏi: “Bệnh tình thế nào.” Lưu Trân lắc đầu. Lưu Huyền liền kinh hãi, Lưu phu nhân hai chân mềm nhũn sắp ngã xỉu. May mà Lưu Trân kịp thời mở miệng nói: “Chứng bệnh này hiếm thấy, diệt nhi nhất thời khó đưa ra nhận định. Như vậy đi, trong phòng nhiều người ồn ào. Phiên thúc thúc và thẩm thẩm tạm ra ngoài trước, để diệt nhi xem kỹ lại thế nào.”

Phu thê Lưu Huyền y theo lời cùng nhau ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại mỗi Lưu Trân đang chẩn bệnh. Sau một lúc lâu Lưu Trân đi ra, vẻ mặt vẫn hết sức ngưng trọng, nói: “Bệnh này của Phác đệ nguyên nhân là do nhiễm phong hàn, khi đổ mồ hôi lại hư nhược, nóng lạnh tương giao tích đọng trong lục phủ. E là sẽ gặp họa lớn.”

Lưu phu nhân nghe xong trong lòng run sợ: “Sẽ không ~~ có trở trở ngại gì chứ ~~”

Lưu Trân nói: “Việc này. Diệt nhi cũng khó nói. Theo tình hình này, bệnh tình rất nguy hiểm. Dạ dày của Phác đệ suy yếu, không thể dùng được mạnh. Nhiệt khí tích tụ, cũng không thể dùng đồ bổ. Vừa nãy diệt nhi ở trong phòng châm cứu cho hắn. Hiện giờ xem ra, chỉ có thể khai vài phương thuốc ôn hòa điều trị trước, sau đó dùng châm đẩy hàn khí và nhiệt khí ra khỏi cơ thể. Mấy ngày nay không thể ăn thức ăn có nhiều dầu mỡ, kể cả thức ăn quá bổ cũng không tốt cho tiêu hóa. Chỉ có thể uống chút trà nóng hoặc canh nóng, điều dưỡng dạ dày.”

Phu thê Lưu Huyền như linh thánh chỉ mà nhớ kĩ. Lưu Trân kê toa thuốc, rồi trở về Đông viện trước. Tới tới lui lui như vậy khiến tin tức sớm truyền đến chính phòng. Sáng sớm hôm sau, thái phu nhân đã được mấy nha hoàn bà tử đỡ đến, xem tình hình cháu trai.

Lưu Phác lúc đó vẫn chưa thanh tỉnh. Thái phu nhân thấy cháu trai sắc mặt trắng bệch, bộ dáng thở ra hít vào hết sức đau lòng. Không nhin được mà lồi Tâm Nghiễn cùng chúng nô bộc ra mắng một trận, rồi lại lồi phu thê Lưu Huyền ra oán trách một hồi.

Lưu phu nhân khóc đến trời đất tối sầm, Lưu Huyền nhìn thấy con trai cũng cảm thấy ưu sầu: “Sắp thành thân đến nơi, sao lại ra nông nổi này? Chỉ bằng chúng ta đem hôn sự này hủy đi. Dù sao Phác Nhi như vậy,

cũng không thể làm gì được. Vả lại nếu thật sự xảy ra chuyện gì, chẳng phải hại đời con gái nhà người ta sao?”

Lão thái thái nhất thời tức giận: “Thật là, xảy ra chuyện gì là có ý gì?! Chưa thấy người cha nào cứ khẳng định là con mình sẽ chết. Không trừ tính cho bản thân, lại đi lo lắng cho người ta! Tôn gia kia là người thế nào, ai chả biết. Người cho nàng ta là người trung hậu à? Sính lễ cũng đã đưa đến cho nàng ta. Theo ý ta, Phác Nhi như vậy, cần phải xung hỉ, nhanh giúp nó hoàn thành hôn sự này đi.”

Lưu Huyền bị giáo huấn á khẩu không trả lời được. Lão thái thái nói rõ suy tư của mình, càng nói càng thấy bức: “Lúc đó cũng chỉ là bị gạt, mới kết thông gia với gia đình như vậy! Không nhắc đến nhân phần cùng bìa miệng của Tôn quả phụ kia đi. Chỉ cần nhìn Phác Nhi bị bệnh đã nhiều ngày như vậy, Tôn gia có ai qua đây hỏi thăm chưa? Nàng ta cũng không phải không có con trai, qua đây hỏi thăm một tiếng cũng xem như lễ độ. Xem chừng bây giờ còn đang trông mong chúng ta từ hôn cũng không biết chừng! Người ta không quan tâm đến sống chết của con người, vậy thì việc gì người còn lo lắng sẽ hại đời con gái người ta!”

Lưu phu nhân khóc ròng nói: “Là lỗi của con, đều là con dâu năm đó hồ đồ

” đang lúc rối bời, lại có người đến thông báo: “Tôn phủ phái dưỡng nương đến thăm Phác thiếu gia.”

Lão thái thái căm tức nói: “Đạo lý gì thế này! Chỉ sai một dưỡng nương đến đây!”

Người hầu lại nói: “Hồi lão phu nhân, nghe dưỡng nương nói, Tôn gia tiểu quan quan nhân đến Dương Châu giúp tỷ tỷ chọn y phục tư trang cho ngày thành thân, do đó mới phái dưỡng nương đến đây, xin đừng trách. Còn nói Tôn phu nhân xin thỉnh an lão phu nhân, còn chuyển lời đến lão phu nhân, lão gia và phu nhân. Nếu Phác thiếu gia thân thể vẫn chưa khỏe hẳn, việc hôn nhân cứ dời lại sau, bằng không để qua sang năm cũng được, chọn lại ngày lành rồi tổ chức.”

Lão phu nhân cười lạnh nói: “Thế nào? Có phải bị ta nói trúng rồi đúng không. Dưỡng nương đang ở đâu? Để ta đến nói với nàng ta!”

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Lại nói đến Tôn Nhuận sau khi từ tửu lâu trở về đã bị Tôn quả phụ sai đến Tô Châu giúp Châu Di đặt mua chút vật liệu may mặc tinh tế. Đàng này vừa đi, đàng kia tin tức Lưu Phác ngã bệnh liền truyền đến Tôn phủ. Tôn quả phụ án binh bất động cẩn thận tìm hiểu, bệnh tình của Lưu Phác vốn trầm trọng, qua lời truyền miệng của hàng xóm láng giềng thì càng trở nên nghiêm trọng hơn. Tôn quả phụ đương nhiên ái mộ tiền tài và quyền thế của Lưu gia, trong lòng không ngừng tính toán. Còn chưa nghĩ ra nguyên nhân, Châu Di cũng cũng đã nhận được tin, vội đến bàn bạc với mẫu thân.

“Nghe nói bệnh của Lưu Phác không nhẹ. Nhưng con phải nói trước, nếu hắn sắp chết, con sẽ không lấy hắn để chờ làm quả phụ đâu!”

Tôn quả phụ biết được nỗi khổ khi làm quả phụ, nhưng vì để ý đến gia nghiệp của Lưu gia. “Cũng chỉ là tin vịt, Lưu tiểu tử kia hai ngày trước còn cùng Ngọc Lang vui vẻ uống rượu, sao dùng một cái liền nhiễm phong hàn nằm thẳng cứng thế kia! Giờ nếu hấp tấp làm bừa, thì con vịt hằm sắp như sẽ vỗ cánh bay đi mất.”

Châu Di ngẫm lại lời mẫu thân nói cũng có lý: “Nếu là như vậy, cứ phái một người đến Lưu gia dò xét tin tức trước, một mặt cũng thể hiện cho người ta thấy mình là người có tình. Nếu tốt, thì sẽ gả qua đó. Nếu không tốt, mặc hắn có được hằm như hay chưa, đừng mơ con bước vào cánh cửa nhà hắn.”

Tôn quả phụ cũng rất đồng tình đạo lý này. Phái dưỡng nương đến tìm hiểu ý tứ của Lưu gia. Nửa ngày sau dưỡng nương đã trở về. Tôn quả phụ liền hỏi: “Hỏi thăm thế nào rồi?”

Dưỡng nương lại nói: “Là Lưu gia thái phu nhân đích thân gặp. Nói rằng bệnh tình của Lưu thiếu gia đã khá hơn, bảo phu nhân không cần lo lắng. Chuyện hôn sự, lão phu nhân nói rằng bà tuổi tác đã cao, cháu trai sớm thành thân ngày nào thì bớt đi một chuyện lo lắng ngày ấy. Mọi thứ Lưu gia cũng đều đã lo liệu

đầy đủ, chỉ còn chờ phát thiệp thôi, còn nói càng nhanh càng tốt. Lão phu nhân nói gần đây bà có bốc một quẻ nói rằng ngày tám trên người lão gia có chút bất tiện, muốn dời ngày cưới lên ngày sáu.”

Tôn quả phụ dậm chân nói: “Không xong! Xem ra tiểu tử Lưu Phác này sẽ nằm thẳng cẳng thật rồi!”

Đạo hạnh của Châu Di rất cuộc cũng kém hơn một chút, hỏi: “Sao mẹ thấy được?”

Tôn quả phụ nói: “Việc này còn không dễ nhìn ra? Nếu Lưu Phác thật sự khỏe, đã sớm bảo dưỡng nương đến gặp mặt. Ngày sáu với ngày tám bất quá chỉ xê xích nhau có hai ngày, vậy mà cũng không chờ được, xem ra không xài được nữa rồi.”

Châu Di sốt ruột nói: “Hôm nay đã là mồng một rồi, phải nhanh nghĩ cách để từ hôn mới được.”

Tôn quả phụ nói: “Nếu muốn từ hôn, Lưu gia nhất định không thuận theo, cũng chứng tỏ chúng ta không hợp đạo lý, e là không dễ dàng. Nếu muốn bên đó biết khó mà lui, mở miệng trước, vậy thì phải cần đến bản lĩnh của lão nương.”

Lưu thái phu nhân đuổi dưỡng nương đi rồi cũng tự lưỡng lự được: “Tôn quả phụ khôn khéo, không chừng lại nghĩ ra cách gì. Lúc này cần phải cho nàng ta biết thế nào là khó, sau này bớt phóng túng lại. Nha đầu vào cửa rồi cũng phải chỉnh giáo lại cho tốt.”

Quả nhiên đến hôm sau, Lưu phu nhân liền hồn hồn tìm đến lão phu nhân: “Tôn gia nói chuyện đúng là khinh người quá đáng! Vừa nãy phái người đến nói ngày sáu cũng được, nhưng thời gian gấp quá không chuẩn bị tốt của hồi môn, bảo là đưa tân nương đến bãi đường trước, khoan nhập phòng. Đợi ngày thứ ba thì đưa người về, đến khi đó nếu Phác Nhi khỏe hẳn rồi thì đưa của hồi môn và tân nương sang lúc đó động phòng cũng chưa muộn. Mẹ nói xem đây không phải là tỏ rõ ý muốn gây khó dễ sao?”

Lão thái thái sau khi trầm ngâm một lúc lâu, thì nói: “Bảo người về nói lại với Tôn quả phụ, bảo cứ theo lời của nàng ta mà làm.”

Lưu phu nhân cả kinh nói: “Vậy sao được? Nàng rõ ràng có ý trừ Phác Nhi nhà mình không qua khỏi. Nếu thật làm theo lời nàng thì nhà ta còn mặt mũi gì nữa!”

Thái phu nhân nói: “Con và Huyền nhi đều là người trung thật đầu óc đơn giản, nhìn không ra Tôn quả phụ kỳ thực muốn bức chúng ta mở miệng từ hôn trước. Nếu con không thuận theo chẳng phải nàng ta ở giữa sẽ được toại nguyện sao?”

“Nhưng nếu làm theo thì đúng là bị nàng ta ức hiếp quá mức.”

Lão thái thái cười lạnh: “Con có khúc mắt như thế cũng đúng. Nói là làm theo như vậy. Đợi đến khi người đã bước vào Lưu gia chúng ta rồi, muốn thế nào còn không do chúng ta?!”

Lưu phu nhân giật mình tỉnh mộng. Sai người đáp lời với Tôn quả phụ: “Tất cả cứ theo ý của bà thông gia.”

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Mồng năm tháng mười, Tôn Nhuận mang theo rương lớn hòm nhỏ phong trần mệt mỏi từ Tô Châu gấp gấp trở về. Vừa vào đến cửa, liền thấy mẫu thân đang ở chính sảnh đảo qua đảo lại, tỷ tỷ ngồi một bên vừa khóc vừa càu nhàu.

Tôn Nhuận cho là trong nhà đã xảy ra biến cố gì, còn chưa kịp mở miệng hỏi. Tôn quả phụ liền nhào đến kéo lấy tay áo hắn: “Con trai của ta ơi! Con thật biết tính ngày trở về! Con mau nghĩ cách giúp mẹ xem làm thế nào thì tốt. Lưu Phác, Lưu Phác

”

Tôn Nhuận trong đầu oanh một tiếng: “Lưu Phác thế nào?”

Châu Di cầm khăn tay lau nước mũi: “Thì còn thể nào nữa! Bệnh sắp chết đến nơi rồi! Sắp chết còn muốn kéo theo tỷ cùng chịu khổ, chuẩn bị làm quả phụ, ngày mai tỷ sẽ phải về bên đó! Đề nói xem có phải hẳn sắp chết cũng không có lương tâm hay không. Ách? Ngọc Lang, Ngọc Lang, đề sinh bệnh rồi sao? Sao sắc mặt lại trắng bệch đứng hoảng loạn ở đó thế? Người đâu! Các người chết hết rồi sao, mau đỡ thiếu gia ngồi xuống, châm trà đưa đến đây!”

Tôn Nhuận tay chân lạnh ngắt, trong đầu một mảnh hỗn độn. Tôn quả phụ nắm bóp chân tay cho hắn, rồi lại cho hắn hưởng một ly trà sâm mới bình ổn trở lại một chút.

Tôn quả phụ lại mắng: “Nếu không phải tiểu tử Lưu gia kia không chịu đi đầu thai lại muốn kết hôn, chúng ta cũng không phải mấy ngày mấy đêm liên chạy tới chạy lui lo việc may giá y. Khiến con ta thành ra bộ dạng thế này!”

Tôn Nhuận trong lòng từng trận lạnh run truyền đến. Cố gắng lấy lại tinh thần hỏi mẫu thân: “Sao mới có mấy ngày mà Tử Du lại bệnh đến nông nỗi này?”

Tôn quả phụ nhắc đến trong lòng lại đau, thao thao bất tuyệt, đem đầu đuôi ngọn nguồn cùng mấy lời mắng rửa kể lại hết một lần với con trai. “Ta vốn nghĩ đợi hắn từ từ khỏe lại cũng không sao, ai ngờ bên đó cứ nhiên ra chiêu này với lão nương!”

Tôn Nhuận trong lòng chỉ nghĩ đến bệnh tình của Lưu Phác, những chuyện khác không hề để ý đến. Miễn cưỡng nói cho có lệ: “Lưu gia chẳng phải cũng đồng ý rồi sao? Không cần đưa của hồi môn qua, ngày thứ ba đưa về, lại không nhập phòng. Tính ra đối với chúng ta như vậy là đã nhân nghĩa rồi.”

Tôn quả phụ không đoán được con trai lại ngu như thế, cất cao giọng lên đến tám độ: “Tiểu súc sinh người đi riết đầu óc cũng choáng váng luôn rồi. Nhân nghĩa? Nói thì nói vậy, kiệu đưa vào nhà hắn, ai biết hắn sẽ làm gì!”

Tôn Nhuận miễn cưỡng cười nói: “Lưu gia đều người nhã nhặn lịch sự, sẽ không nói mà không giữ lời đâu.”

Tôn quả phụ đối con trai hoàn toàn tuyệt vọng: “Vốn trông cậy vào người giúp tỷ tỷ nghĩ cách xoay sở, nhìn bộ dáng người.” Bỗng nhiên đôi mắt dừng lại trên khuôn mặt con trai, trong lòng bỗng nhiên khê động.

Tôn Nhuận trong đầu chỉ nghĩ đến mối Lưu Phác, Tôn quả phụ nhìn hắn cũng không để ý, cứ xuất thần. Bỗng nhiên khuôn mặt Tôn quả phụ tựa như hoa đào nở rộ cười tươi với hắn.

“Ngọc Lang, mẹ có một suy tính, muốn thương nghị với con.”

Tôn Nhuận thấy mẫu thân cười, gai ốc tự dưng nổi lên. “Suy tính gì?”

“Dù sao Lưu gia cũng đồng ý chỉ bái đường, không động phòng. Ngày thứ ba thì sẽ đưa về. Ta nghĩ tiểu tử Lưu gia kia bệnh đến như vậy cũng chẳng làm ăn được gì. Nhưng mọi thứ cần phải vạn toàn. Giờ muốn vạn toàn, chi bằng.”

Trực giác mách bảo với Tôn Nhuận rằng lời tiếp theo của mẹ nhất định chẳng hay ho gì. Quả nhiên, Tôn quả phụ lời vừa nói ra, trời long đất lở.

“Ngọc Lang con thay tỷ tỷ của con, đến Lưu gia ba ngày?”

Tôn Nhuận rung mình một cái, ngay cả ghế được mang đến cũng không ngồi mà ngồi phịch xuống đất.

Không thuận theo Tôn quả phụ quyết không buông tha, liến kềo hắn từ trên mặt đất đứng dậy. “Thế nào?”

Tôn Nhuận chỉ cảm thấy trước mắt sao kim bay loạn. “Mẹ, làm như vậy không được!”

“Sao lại không được? Tướng mạo của con cũng chẳng kém gì tỷ tỷ con. Tân nương tử đi ngồi nằm kể cả ăn cơm đều ở trong tân phòng. Bất quá ta kêu mấy nha hoàng bà tử đi theo con, chuyện ở bên cạnh hầu hạ cũng không cho người nhà hắn làm, vậy thì không ai hay biết!”

“Cho dù Lưu lão gia và Lưu phu nhân không biết con, nhưng con và Tử Du huynh cả ngày đều ở cùng một chỗ, hẳn có thể không nhận ra sao?”

“Lưu Phác bệnh đến không biết trời trăng mây gió gì. E là đến cả bái đường cũng không ngồi dậy bái nổi. Trong y phục tân nương, lại ở dưới ánh nến, người tinh mắt còn không nhìn rõ, huống chi là hần!”

“Dù khuôn mặt con có thể giả được, nhưng vóc người không giống nữ nhi. Huống chi hai nam nhân bái đường, mai này truyền ra ngoài, sao con có thể ngẩng đầu làm người được nữa?”

“Vóc người nữ nhi cao một chút thì có sao, khung xương của con cũng không phải là lớn. Việc này chỉ có vài người biết. Ta bảo đảm những người hầu hạ con không dám lảm miệng. Mai này dù có truyền ra ngoài, cùng lảm cũng chỉ là truyện cười thôi, ai dám nói cái gì?”

“Nhưng mà.”

Tôn quả phụ vung tay lên đem cắt ngang ý của con trai, lời tình nghĩa ra nói: “Cứ như vậy đi! Nói cho cùng con cùng Lưu Phác học cùng một trường cũng có chút tình nghĩa. Lần này coi như là đi thăm hần. Có lẽ là lần gặp mặt cuối cùng cũng không biết chừng.”

Tôn Nhuận bỗng nhiên trầm mặc, sau một lúc lâu cắn răng một cái, chậm rãi mở miệng nói: “Vậy cứ theo ý mẹ, con đi cũng được.”

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Mồng sáu tháng mười, ngày hoàng đạo, thích hợp cúng bái cưới gả tắm rửa.

Giờ dần dâng hương đốt pháo, giờ mẹo khởi kiện xuất nghinh, chiêm trống kèn thổi rình vang inh ỏi náo nhiệt, kiệu lớn ra khỏi cửa Tôn phủ.

Tôn quả phụ cùng Châu Di bà tử suốt đêm sửa lại giá y, rồi còn chạy đi chuẩn bị một đôi hài thêu cỡ lớn. Giờ sữu liền giúp Ngọc Lang thay xiêm y chỉnh chu lại mọi thứ. Ngọc Lang rốt cuộc biết được làm nữ nhân thật không dễ dàng. Trên mặt thì bôi đầy phấn son đủ loại, trên đầu thì gắn cả đồng châu báu trân cỏi linh tinh. Rốt cuộc đại công cáo thành, Tôn quả phụ tự mình đặc ý: “Chà chà, xinh đẹp thế này chỉ có thể là con ta mà thôi!”

Tôn Nhuận trong bụng chứa đầy nghi hoặc nhân cơ hội thỉnh giáo mẫu thân: “Lúc trước bảo con hằng ngày phải coi chừng Tử Du, lo hần sẽ chạy khỏi lòng bàn tay tỷ tỷ. Sao giờ hần thuận theo muốn kết hôn, có lẽ bệnh cũng sẽ khỏi thôi, sao còn rắc rối như vậy?”

Tôn quả phụ nói: “Cây ngô đồng và cây dương khi gặp gió to, ngô đồng thì bị gãy nhưng cây dương thì không. Nguyên nhân là do đâu? Cây dương mềm mại, biết đi theo hướng gió. Cho nên làm người phải biết thức thời, tùy tình thế mà có cách ứng xử khác nhau. Thí dụ như ba ngày sau con trở về, Lưu Phác nếu khỏe lại, tỷ tỷ con sẽ như trước được đưa qua bên đó. Nếu tiểu tử này không có phúc, ôi thôi. Đó cũng coi như đã gả cho hần rồi, về sau có tái giá người nhà hần cũng không nói gì được. Điều quan trọng là gia nghiệp tương lai của Lưu gia, không ít thì nhiều ta cũng được một phần.”

Tôn Nhuận nghe xong khâm phục không thôi. Hiểu ra bản tính này là trí tuệ cả đời của Tôn quả phụ. Lưu thái phu nhân tuy tương kế tựu kế, nhưng lại không liệu được Tôn quả phụ trong kế có kế đưa con trai qua đó. Người có đòn sát thủ ta có hồi mã thương. Chẳng biết hừ chết về tay ai đương nhiên chưa thể định, nước cờ của Tôn quả phụ quả nhiên là cao tay.

Ba lần thúc giục rốt cuộc cũng đã trang điểm vận xiêm y xong xuôi, tân nương xuất môn, Tôn quả phụ đứng trước cửa giả mù sa mưa mà gào khóc mấy tiếng. Canh ba giờ thìn khởi kiện, Nam nữ già trẻ khắp thành đều chen chúc bên đường xem náo nhiệt. Lại là một trận kèn trống vang inh ỏi, cảnh kiệu hoa lớn đưa cậu em vợ vào cửa Lưu gia vô cùng náo nhiệt.

Thái phu nhân hai hôm trước đã hạ thiết lệnh với Lưu Trân: “Mấy ngày này mặc kệ cháu dùng cách gì, cũng phải khiến Phác Nhi thuận lợi tình duyên thành thân!”

Lưu Trân mặt mày sầu não đồng ý. Cũng không biết dùng cách gì, đến lúc bái đường, Phác thiếu gia nửa sống nửa chết uống hết chén rượu vào bụng, hai nha đầu đến đỡ cư nhiên có thể đứng dậy.

Tôn Nhuận ở trong kiệu hoa lớn bị đóng đưa đến thất diện bát đảo, mũ phượng đè cái cái cổ đến phát đau. Trong lòng chỉ biết tự an ủi mình mặc kệ số phận đưa đẩy về đâu. Trong tiếng pháo nổ và tiếng cười nói vui vẻ của kiệu được mở ra, dưới lớp khăn voan chỉ thấy thân ảnh mờ ảo. Chân mang giày vải đỏ hẳn là chân của Lưu Phác, bên cạnh là hai nha đầu đang đỡ y, xem ra bệnh tình không nhẹ. Đứng còn không nổi, hèn chi mẫu thân lại nói nghiêm trọng như vậy.

Bên trong chính sảnh tiếng người ồn ào, vài câu buôn chuyện phiêu phiêu đến bên tai Tôn Nhuận tựa như tiêu khiển.

“Người nhìn xem thật là xứng đôi! Quả là trai tài gái sắc!”

Mặt còn chưa có thấy, biết cái quỷ gì mà xứng!

“Nhìn vóc người xem, là đáng người ích tử ích tôn” (*ích tử ích tôn: có ích cho con cháu)

~~“Mới vừa nãy khi xuống kiệu nhìn chân có chút lớn. cái váy, che như vậy nên chẳng nhìn rõ.”

Nến đỏ trên bàn, canh giờ đã đến. một giọng điều khiển nghi lễ cất lên, tân nhân bái đường. nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái, Tôn Nhuận dưới lớp khăn voan chỉ thấy đôi chân tân lang đang run rẩy, Lưu công tử mắt nhắm lại, ngã về phía sau. Lưu lão gia đã sắp xếp sẵn người nhanh nhẹn tháo vát, đúng lúc chạy lên, kịp thời đỡ lấy Lưu công tử, bà mối nha hoàn đỡ lấy Tôn Nhuận, đưa vào trong phòng.

Đằng này vừa đưa người vào trong phòng đằng đó Lưu Huyền liền phái người đi gọi Lưu Trân, Lưu phu nhân gấp đến độ ứa lệ: “Mong mỗi biết bao cũng qua được một ải. Vậy bây giờ phải làm gì đây?” Thái phu nhân vừa chỉ huy nha hoàn sắc thuốc vừa nói: “Trước vén khăn voan lên, uống rượu giao bôi rồi nói sau.”

Tôn Nhuận ngồi bên cạnh bàn, trong lòng ba phần thấp thỏm bảy phần lo lắng. Thấp thỏm là vì sợ bị bại lộ thân phận, lo lắng chính là lo cho Lưu Phác đang nằm trên giường.

Chốc lát được được bưng lên, Lưu công tử uống được hai thìa. Thái phu nhân đích thân cầm tay cháu trai, giống như đòn cân, đẩy khăn voan ra.

Trái tim Tôn Nhuận nhin không được mà nhảy thình thịch mấy cái, toàn bộ người trong phòng ngay cả thái phu nhân mắt đều nhất thời thẳng ngoắc. Mí mắt của tân lang đang nằm trên giường khẽ động, chậm rãi hé ra. Bỗng nhiên ọc đích một tiếng, toàn bộ được trong miệng đều phun ra hết, trong lòng run rẩy tựa như lá phổi bị thiêu đốt mà ho sặc sụa.

Việc này ngay cả thái phu nhân cũng gấp. “Đưa tân nương tử đến tân phòng đã chuẩn bị trước đi. Mau gọi Trân nhi đến đây cho ta!”

Trong lòng Tôn Nhuận cũng lo lắng không yên, đưa mắt nhìn về phía Lưu Phác, nhưng không dám nán lại lâu. Được nha đầu dìu đến tân phòng. Thái phu nhân cùng phu thê Lưu Huyền đứng ngoài sương phòng chờ Lưu Trân chẩn bệnh.

Ước chừng hai ba canh giờ Lưu Trân đẩy cửa đi ra. Sắc mặt tươi cười vui vẻ nói rằng: “Chúc mừng lão tổ tông, chúc mừng thúc phụ và thẩm nương. Việc xung hỉ này quả là rất tốt! Thật là kỳ diệu!”

Thái phu nhân cùng phu thê Lưu Huyền trái tim như lắc lư giữa không trung, bỗng nhiên nghe được câu này, nhất thời không biết phản ứng thế nào. Vẫn là Lưu Huyền lấy lại tinh thần trước: “Rõ ràng vừa nãy bệnh còn rất nặng, sao giờ lại nói vậy?”

Chỉ nghe Lưu Trân cười nói: “Phác đệ bị hỉ sự này khiến bản thân vui mừng ngút trời, hàn khí và nhiệt khí trong lục phủ đều được trung hòa, vừa rồi ho một trận, toàn bộ bệnh tật trong người đều nôn ra hết.” Lưu phu nhân miệng liền không ngừng niệm Bồ Tát phù hộ. Thái phu nhân vẫn không thể tin tưởng được: “Thật vậy sao ~~ không có việc gì nữa chứ?”

“Chỉ cần uống một bát sâm gà bồi bổ, ngủ một lúc, đêm nay động phòng cũng không thành vấn đề.” Thái phu nhân lão lệ giàn giụa: “Ta sớm nói hỉ sự là tốt mà.” Lưu Trân cười xòa: “Đều là ngày thường lão tổ tông cùng thúc thúc, thẩm thẩm tích đức nên được báo đáp.”

Lưu Huyền nghe nói con trai không có việc gì, trong lòng không ngừng ngẫm tạ ơn trời cao. Lưu Huyền cũng không lưu ý Lưu Trân bình thường vẫn luôn nói không tin vào thần thánh, vậy mà giờ mở miệng ra đều là nhân quả báo ứng kỳ lạ như thầy pháp.

Lưu Phác uống xong một chén canh, quả nhiên như lời Lưu Trân nói, như kỳ tích mà từ trên giường đứng dậy. Lưu phu nhân thấy con trai bình phục, không ngừng niệm Phật. Thái phu nhân vui sướng vô cùng, bỗng nhiên trong đầu nảy ra một ý định, kéo Lưu Trân lại hỏi: “Phác Nhi tối nay. thật không có việc gì chứ?” Lưu Trân cười nói: “Lão tổ tông yên tâm. nếu có bị gì, tôn nhi xin chịu hết.” Thái phu nhân như được liều thuốc an thần, quay lại gọi nha đầu: “Đến xem tân nương đang làm gì. Nói rằng ta nói, vừa này Phác Nhi phát bệnh dọa nàng. Giờ đã không có việc gì, sắc trời cũng không sớm, bảo nàng an tâm ngủ đi.”

Nha đầu vâng dạ, sau một lúc quay lại nói: “Tân nương tử đã ngủ rồi, dưỡng nương nhà nàng bảo nô tì quay về bẩm với lão thái thái, phiền người lo lắng.”

Thái phu nhân lại hỏi: “Trong tân phòng, là ai hầu hạ?” Nha đầu trả lời: “Tân nương tử nói không thích nhiều người ồn ào ầm ĩ. Đuổi mọi người được phái đến thị hầu ra bên ngoài, trong phòng chỉ còn mỗi mình nàng và hai dưỡng nương Ngô tẩu cùng Trương ma ma mang theo từ bên nhà.”

Thái phu nhân trầm ngâm một lát rồi phát tay áo bảo nha đầu lui xuống, tự mình đến phòng tìm cháu trai.

Lưu Phác đang uống trà, mặc dù nhìn qua tinh thần có chút suy yếu nhưng không đến nỗi nào. Thái phu nhân vòng vo một lúc trước: “Bệnh mới vừa khá hơn một chút, sao không lên giường nằm?”

Lưu Phác nói: “Mấy hôm nay đã khiến lão tổ tông lo lắng, ngủ cũng nhiều rồi, nên muốn xuống giường hoạt động một chút.”

Thái phu nhân dần dần đi thẳng vào vấn đề chính: “Vừa rồi cháu đau như vậy không biết có nhìn rõ tân nương tử chưa. Châu Di của Tôn gia quả nhiên xinh xắn, ta đây cũng ước đoán được dung mạo của nàng, nhìn kĩ thì bên trong có chút anh khí, nhìn tướng mạo không xảo quyệt như mẹ của nàng ta.”

Lưu Phác uống trà chỉ cung kính mà cười.

“Phác Nhi, theo ý nãi nãi, chi bằng.”

“Tôn nhi cảm thấy, không được.”

“Sao lại không được, trong bát hay trong nồi trước sau gì cũng đều là của cháu.”

“Nhưng mà.”

“Cứ nghe nãi nãi đi!”

“Tôn nhi chỉ sợ, vạn nhất tôn nhi không ổn, sau này có phiền phức gì gặp phải chuyện không hay rồi gây ra tai họa. Cái khác không nói, nhưng làm sao ăn nói với cha mẹ.”

“Nãi nãi bảo cháu làm, nãi nãi sẽ chống cho cháu.”

“Vạn nhất tôn nhi làm sai chuyện gì.”

“Cháu có thể làm sai chuyện gì. Nếu có làm sai, nãi nãi cũng không trách cháu. Những kẻ khác ta đảm bảo cũng không dám mở miệng trách cháu một tiếng.”

Lưu Phác buông tách trà xuống, đứng dậy.”Lão tổ tông đã nói như vậy, tôn nhi cũng chỉ biết làm theo.”

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Tôn Nhuận vừa vào tân phòng, dưỡng nương liền y theo lời dặn của Tôn quả phụ đuổi hết nha hoàn bà tử của Lưu gia ra ngoài. Đến khi thái phu nhân phái người đến báo Lưu Phác không có việc gì, Tôn Nhuận

mới thả lỏng được một chút. Vội vàng cởi bỏ giá ý, tẩy trang hết son phấn trên mặt. Nằm xuống giường, kéo mền lên che đầu, giả vờ đang ngủ.

Ngô tẩu cùng Trương ma ma hai tay bốc hạt dưa, ngồi dưới ngọn nến tán dóc.

Tôn Nhuận nằm trên giường từ từ nhắm hai mắt lại, bỗng nghĩ đến bộ dáng bất nam bất nữ của mình mà thấy uất ức, rồi nghĩ vạn nhất bị lộ chân tướng thì sẽ thế nào, rồi lại nghĩ đến bệnh tình Lưu Phác như thế nào. Trong lòng hết như sông cuộn biển gầm không tài nào ngủ được, bỗng nhiên nghe được tiếng đập cửa.

Trương ma ma đi mở cửa, bước vào là vợ của quản gia, vừa vào liền đưa mắt về phía giường thăm dò. Thấy Tôn Nhuận nằm xoay mặt vào bên trong, nói nhỏ: “Tân nương tử ngủ rồi sao?” Trương ma ma đáp: “Ngủ được một lúc rồi, tẩu tử có chuyện gì sao?” Người vợ liền thấp giọng cười nói: “Lão thái thái nghĩ đến hai vị phu nhân, vừa rồi nháo ra một trận như vậy. Nhị vị hửn cũng chưa ăn gì. Vì thế đã cho người chuẩn bị rượu và thức ăn, phân phó ta đến xem thử, nếu tân thiếu phu nhân đã được an bài thỏa đáng thì mời hai vị ma ma qua bên đó, dù gì cũng phải ăn một chút, đêm nay rét thế này, cần làm ấm dạ dày, đây cũng là tâm ý của lão thái thái dành cho nhị vị phu nhân.”

Ngô tẩu cùng Trương ma ma nghe nói có rượu và thức ăn thế nào lại không vui mừng. Đoán là thiếu gia cũng đã ngủ, đi ra ngoài một chút cũng không sao, liền vô cùng vui vẻ mà đi. Tôn Nhuận nằm trên giường nghe được, cũng không so đo, rơi vào cõi thanh nhàn. Trong lúc mơ hồ, bỗng nhiên nghe tiếng cọt két của cánh cửa, dường như có người vào.

Tôn Nhuận đang buồn bực vì Ngô tẩu và Trương ma ma dùng bữa sao lại nhanh như thế, chợt nghe có người nhẹ nhàng đi đến bên giường, gọi mấy tiếng thiếu phu nhân, lại là thanh âm của nha đầu. Tôn Nhuận không dám lên tiếng trả lời, chỉ nghe nha hoàn kia nói tiếp: “Thiếu phu nhân, lão thái thái nói, đường nương đã đi uống rượu, nói để người ngủ một mình không tốt. Vì thế đã gọi muội muội của Phác thiếu gia là Tuệ Nương tiểu thư đến bầu bạn với người, buổi tối ngủ không được có người nói chuyện chơi cũng tốt.”

Tôn Nhuận quá sợ hãi. “ta đã tẩy sạch son phấn trên mặt, trâm cài cũng tháo xuống hết. Sáng mai, tiểu thư thấy trong chăn lại là một nam nhân không biết sẽ sinh ra chuyện gì! Ta thật xúi quẩy, tiểu thư mà ngủ một đêm ở đây, danh tiết cả đời chẳng phải tiêu rồi sao!” Không còn cách nào đành từ trong chăn cất tiếng nói: “Thỉnh quay về bẩm với lão thái thái. Nô, nô gia muốn ở một mình, thỉnh tiểu thư quay về.” Không ai lên tiếng trả lời. Chỉ mơ hồ nghe nha đầu kia dường như nhoén miệng cười một tiếng, tiếng bước chân dần đi xa. Tiếp theo lại là tiếng cọt két mở cửa phòng, lại là thanh âm của nha đầu kia: “Thỉnh an giấc, nô tỳ cáo lui.”

Tôn Nhuận cho là người đã đi rồi, đang tính thở phào nhẹ nhõm, lại nghe thấy tiếng lạch cạch. Có người ở trong phòng khóa cửa lại, tâm chợt lạnh, tiểu thư vẫn còn ở đây.

Tôn Nhuận lùi vào trong chăn, không dám thở mạnh. Nghe thấy tiểu thư kia bước đến trước bàn, thổi tắt nến. Sau đó là tiếng tháo bỏ y phục, có người mở chăn ra, nằm xuống bên cạnh.

Tôn Nhuận cuộn tròn ở trong chăn, động cũng không dám động, bao nhiêu suy nghĩ trong đầu cứ xoay như chong chóng. Chỉ nghe tiểu thư ở bên cạnh trở mình, nhích sát lại gần, một bàn tay nhẹ nhàng đẩy lưng mình.

Sống lưng Tôn Nhuận run lên, vẫn không dám động đậy. Bàn tay kia đẩy vài cái lại dần dần di chuyển trên người hắn. Trong lòng Tôn Nhuận thâm kêu khổ không thôi. “Tiểu thư thật quá tình nghịch, không nên đùa như vậy.” Dứt lời một tay kéo chăn gập gao che trước ngực, tay kia nhẹ nhàng cầm lấy tay tiểu thư đẩy ra bên ngoài.

Không ngờ tiểu thư lại đưa tay giữ tay hắn lại, sau gáy Tôn Nhuận tự dưng thấy ngứa ngứa, chỉ cảm thấy có người nhẹ nhàng phả một luồng khí phía sau gáy mình, Tôn Nhuận cả người run lên, tiểu thư buông tay hắn ra, trực tiếp tham tiền vào trong vạt áo hắn. Tôn Nhuận trong lòng hoảng hốt: “Tiểu thư đây thật quá lớn mật!” Đang muốn đẩy ra, bàn tay kia lại chuyển đến bên hông hắn, chậm rãi giải khai tiểu y của hắn. Tôn Nhuận rùng mình một cái, bên tai có người nhẹ giọng cười nói: “Ngọc Lang, là ta.”

Đây là lần kinh hách nhất trong đời Tôn Nhuận, liền xoay người, ngồi dậy. : “Từ

Tử Du?!! Người?? Người!!”

Trong phòng tối đen, người bên cạnh cơ hồ cũng ngồi dậy, trong thanh âm hàm chứa tiểu ý: “Ta thế nào?”

Tôn Nhuận muốn hỏi “Sao lại là người?” lại muốn hỏi “Người đến đây làm gì?” rồi muốn hỏi “Người đã khỏe rồi sao?” càng muốn hỏi “Sao người lại biết là ta?”, bao nhiêu câu hỏi trộn lẫn vào nhau, trong lòng cân nhắc một lúc, trong miệng ậm ừ vài tiếng. Cuối cùng thốt ra một câu: “Hóa ra bệnh của người là giả!”

Lưu Phác thẳng thắn thừa nhận: “Ngọc Lang người phản ứng thật nhanh.”

Tôn Nhuận trong lòng bỗng nhiên sáng như tuyết: “Đúng rồi, ta nói người đang yên đang lành như thế tự dưng sinh bệnh sắp chết. Không muốn thú tỷ tỷ ta nên đã nghĩ ra chiêu này. Người thật thoải mái, khổ cho ta bị mẹ biến thành bộ dáng chẳng ra gì, làm ra những chuyện xấu hổ như vậy. Ách, người người người

làm gì vậy?”

Lưu Phác tiến đến gần sát, “Làm gì à? Người nói xem tối nay ta có thể làm chuyện gì?”

Tôn Nhuận cười gượng: “Tử Du huynh nói chuyện càng lúc càng dí dỏm.”

Chỉ nghe Lưu Phác ở bên tai nhẹ giọng nói: “Ta là phụng lệnh lão tổ tông, đem gạo sống nấu thành cơm chín.”

Tôn Nhuận lại kinh hãi, đôi tay Lưu Phác không ngừng di chuyển tới lui trên người hắn, vội lấy tay ngăn lại. “Tử, Tử Du, việc này không phải trò đùa.”

Trong mông lung khuôn mặt Lưu Phác càng lúc càng gần. “Ta vốn không phải là đùa giỡn.”

“Tử Du việc này ~” trước mắt Tôn Nhuận tối sầm, lời tiếp theo chưa kịp nói đã bị chặn lại. Đầu lưỡi ấm nóng của Lưu Phác không ngừng tiến vào trong khoang miệng hắn, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người mềm yếu, chuyện sau đó phó mặc cho người kia.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Lại nói đến Ngô tẩu và Trương ma ma được thái phu nhân phái người gọi đi uống rượu dùng bữa, uống đến trời dần dần sáng mới lão đảo trở về, đến trước tân phòng đẩy cửa, bên trong khóa trái cửa. Còn cho là thiếu gia ban đêm muốn an toàn sợ người trông thấy bộ dạng mình nên mới để phòng như vậy. Đưa tay gõ cửa nói: “chúng nô tài đã trở về.” Chỉ nghe bên trong lên tiếng, chốc lát cửa phòng được mở ra, Ngô và Trương ma ma vừa ló đầu vào thì trông thấy một thân ảnh vận áo ngủ màu trắng vật áo thì mở rộng ra, hoảng sợ: “Tiểu tổ tông, bị người ta nhìn thấy thì không hay đâu!” Ngắc đầu lên nhìn lại, hai mắt thẳng tắp, rồi lại xoay người nhìn ra phía ngoài cửa. Người đứng phía sau nói: “Là tân phòng, không đi nhầm.”

Hai đường nương men rượu vẫn còn chệnh choáng nên đầu óc mơ màng. Xoay lại hỏi: “Người là ai, sao lại ở trong tân phòng?”

Người nọ tránh người qua một bên, Ngô tẩu cùng Trương ma ma đưa mắt liếc nhìn trên giường, nhất thời như vệt bị sét đánh, một đạo sấm sét nổ tung trên trời.

Trời vừa sáng, lão thái thái đã sắp xếp trình thám nấp trước cửa tân phòng sau đó nhanh như chớp vọt đi báo tin vui. “Lão thái thái anh minh! Phác thiếu gia đã ở lại trong tân phòng một đêm. Sáng sớm hôm nay hai bà tử kia trở về, vừa vào cửa liền hôn mê bất tỉnh. Vừa này mới tỉnh lại, hết như con thỏ cắm đầu chạy khỏi cửa lớn.”

Lão thái thái vô cùng vui vẻ: “Rất tốt, đợt này xem Tôn quả phụ kia còn có kế nào mà đùa với ta.”

Lưu Huyền cùng phu nhân ở bên cạnh nghe được, cũng thấy vui sướng.

Ước chừng qua khoảng năm sáu canh giờ, ngoài cửa lại có người chạy đến báo. “Tôn phu nhân ngồi kiệu nhỏ đến đây, mang theo một cô nương cùng hai bà tử vào đến cửa. Đang ở chính sảnh dùng lời thô tục không ngừng mắng mỏ.”

Lão thái thái chậm rãi nói: “Nàng ta quả thật dám đến đây, Huyền nhi, cùng vợ người đi theo ta. Chúng ta đến chính sảnh xem hạng người này muốn làm gì.”

Chưa đến chính sảnh, mấy lời chửi rủa của Tôn quả phụ đã truyền đến trước: “Trời đánh đám người không có lương tâm này, trên đầu đúng là không có vương pháp mà! Không coi ông trời ra gì! Chuyện đoạn tử tuyệt tôn thiếu đạo đức như vậy mà cũng có thể làm ra!” Vừa quay đầu lại, thấy phu thê Lưu Huyền và thái phu nhân, liền đâm đầu về phía Lưu phu nhân. “Lão nương liều mạng với các người!”

Mấy hạ nhân vội nhào đến ngăn lại. Lão thái thái được mấy nha đầu đỡ ngồi xuống, lạnh lùng nói: “Người phụ nữ này thật không có đạo lý. Nể tình đã kết thân với con gái người nên sẽ không so đo với người. Con gái người vốn là người của Lưu gia ta. Giờ thành thân rồi động phòng cũng là lý lẽ chính đáng. Người không biết xấu hổ còn đến đây nháo cái gì!”

Tôn quả phụ hai mắt đỏ au trợn trừng lên: “Lý lẽ chính đáng?! Ta khinh!!! Con trai người được định sẽ kết hôn với con gái ta, giờ lại đi động phòng với con trai của ta còn ra thể thống gì nữa! Ta thật muốn hỏi người trong thiên hạ rốt cuộc đây là đạo lý gì!”

Lưu Huyền lắc đầu nói: “Người phụ nữ này điên rồi! Bà thông gia đang yên lành sao tự dưng lại lôi cái gì con trai người con trai ta vào đây?”

Thanh âm của Tôn quả bỗng nhiên càng trở nên sắc bén hơn: “Đám người trời đánh này, có gan thì ị ra không có thì đi mà dọn phân! Con trai ta và con trai người đang ở trong phòng, Các người lại ở đây mở to mắt không chịu nhận. Ta đem lũ người các người XXXXX

~”

Thái phu nhân lấy tay đập xuống bàn cái rầm: “Còn ra thể thống gì nữa! Lôi người đàn bà điên này ra ngoài cho ta! Con gái Châu Di là do người danh chính ngôn thuận đưa đến đây bái đường động phòng với cháu ta, người ở đây lại điên đảo thị phi nói cái gì là con trai người!”

Tôn quả phụ ngửa mặt lên trời cười to: “Đúng là không thấy quan tài không đổ lệ. Được, lão nương sẽ nói đạo lý với bà! Người trong thiên hạ đều biết Tôn hồ thị ta có một nam một nữ.” Đưa tay ra, kéo một nữ tử đôi mắt sưng húp đang đứng cạnh hai đường nương đến, “Đây là Châu Di nhà ta, người ở trong tân phòng cùng con trai người, còn không phải là Ngọc Lang con trai ta!”

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Những năm gần đây, câu chuyện về việc Tôn quả vừa gả con gái đến Lưu gia hôm sau liền đến đại náo Lưu phủ kết cục như thế nào hiện có rất nhiều phiên bản khác nhau.

Phiên bản thứ nhất là Tôn quả phụ bị thi thư chi lễ của Lưu gia làm cảm động động, từ đó về sau cải tà quy chính, trở thành một người hiền lương.

Phiên bản thứ hai chính là Tôn quả phụ giết hết già trẻ lớn bé của Lưu gia, chó gà cũng không tha, từ đó về sau bỏ trốn tận chân trời.

Phiên bản thứ ba phiên bản thứ tư. càng lúc càng được lưu truyền rộng rãi khắp các trà lâu tửu quán cùng những nơi tiêu khiển trong kinh thành. Hai nhà Tôn Lưu đúng là sau khi đại náo Lưu phủ một tháng, thì bán hết của cải gia sản lấy tiền mặt, đồng thời chuyển đi nơi khác.

Lưu phu nhân giờ hẳn nhắc đến con trai là đôi mắt chua xót ứa lệ. “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Cứ như vậy sao, ngay cả tương lai sau này cũng không có?”

Lưu Huyền liền thở dài: “Đánh cũng đã đánh, mắng cũng đã mắng. Hắn chết không thay đổi ta cũng hết cách. Coi như không dưỡng qua hắn, sớm đã chết rồi!”

Thái phu nhân lúc này đã tám mươi tuổi hồ hấp vẫn rất khỏe: “Nói cái gì là không dưỡng quá hắn?! Có người nào làm cha như người không?! Phác Nhi có chỗ nào không làm người về vang? Làm quan làm tể, phủ đại học sĩ khí thế như vậy! Có chút tật xấu nhỏ thì đã sao nào? Cứ lấy đạo lý của Tôn quả phụ ra mà

nói, làm người phải biết thức thời. Tôn quả phụ người ta không lo, Lưu gia ta lại không chỉ có mỗi mình Phác Nhi là nam đinh người còn sâu cái gì.”

Lưu Huyền không dám cãi lại mẫu thân, chỉ biết lắc đầu.

Chuyện cũ năm đó, rành rành trước mắt.

Chuyện kinh thiên động địa mà Tôn quả phụ nói ra cả thái phu nhân lẫn phu thê Lưu Huyền đều không thể tin. Nghi hoặc muốn dùng sự thật nghiệm chứng, Lưu lão gia dẫn đầu làm gương, phá toang cửa tân phòng. Kết quả sự thật quả nhiên là sự thật. Trời đất biến sắc, giông bão ập đến. Khóc ỉu nháo loạn chém giết tất cả đều làm, Lưu Huyền thật tình thành thật thương nghị với Tôn quả phụ: “Để ta một đao chém chết nghiệp chướng này, mọi người đỡ phải lòi thối!”

Lưu phu nhân ngay cả thở cũng không kịp thở bị dọa một phát, hôn mê luôn. Lão thái thái kêu lên: “Không được!” Tôn quả phụ cũng kêu lên: “Không được!” Tiếp theo đưa ra một biện pháp.

“Con trai người đã ước định sẽ lấy con gái ta, giờ lại thành ra thú con trai ta, người đánh chết hần. Con trai, con gái ta sẽ như thế nào?”

Lưu Huyền bị hỏi như thế, nói: “Vậy muốn giết ai bà thông gia cứ mở miệng nói đi.”

Tôn quả phụ trải qua đấu tranh tư tưởng, cuối cùng cũng nói ra giá. “Con trai người giờ đã như vậy, con gái ta cũng không thể gả cho hần, trước tiên người phải kiếm một gia đình thật tốt cho con gái ta. Con trai ta ngày nào chưa cưới vợ, con trai người ngày đó cũng không được thành thân.”

Lưu Huyền mở miệng đồng ý. Thái phu nhân trong lòng cũng đấu tranh không ngừng, việc này tuy là lỗi của Tôn quả phụ, nhưng nguyên nhân cũng do mình, mà nguyên nhân chính lại là Lưu Phác. Nên cũng đồng ý.

Tân nương tử hóa thành cậu em vợ chuyện này nếu truyền ra ngoài, mặt mũi hai nhà khó mà giữ được. Châu Di cũng khó mà tái giá. Hai nhà Tôn Lưu vì thế dời đến kinh thành.

Lưu Phác cùng Tôn Nhuận thương nghị: “Cha mẹ và nãi nãi bị kinh hách lớn như vậy, nếu không làm chút chuyện cho họ thích, cũng có lỗi với chữ hiếu. Sau này cũng khó mà mặc cả với họ.” Tôn Nhuận lúc này đang thăm dò suy tính của Lưu Phác đích, “Câu phía sau mới là câu nói thật của người.”

Lưu Phác và Tôn Nhuận quả nhiên đều cùng đỗ tiến sĩ, Lưu Phác được phân đến Long Đồ Các làm Đại học sĩ, Tôn Nhuận cũng vào Hàn Lâm.

Con trai đăng khoa, phu thê Lưu Huyền không biết là nên vui hay nên buồn. Lưu Phác có phũ Học sĩ, đương nhiên sẽ không ở nhà. Không ở nhà, đương nhiên là ở cùng Tôn Nhuận, không nhìn thấy thì không sinh chuyện; nhìn không thấy, lại càng lo lắng.

Tôn quả phụ liền khuyên giải Lưu phu nhân: “Cây ngô đồng và cây dương khi gặp gió to, ngô đồng thì bị gãy nhưng cây dương thì không. Nguyên nhân là do đâu? Cây dương mềm mại, biết đi theo hướng gió. Cho nên làm người phải biết thức thời.”

Hôn sự của Châu Di là do một tay thái phu nhân xử lý. “Tiểu cô nương này của Tôn gia, mệnh giống y như mẹ nàng, nhất định phải tìm một người khắc thể phối với nàng, đó mới là cách tốt.” Châu Di cuối cùng cũng trở thành điền phòng (*điền phòng: làm vợ của một người đã chết vợ) của phiêu kị tiên phong, từ đó về sau không hề nhắc đến.

Tôn quả sau khi được phong là cáo mệnh phu nhân mọi việc đều như ý, nhưng thỉnh thoảng cũng có chút phiền não nhỏ.

“Ngọc Lang à! Mẹ gần đây, có chuyện này cứ lẩn quẩn mãi trong đầu không sao giải đáp được.”

Tôn Nhuận bận giúp Lưu Phác chép công văn, mẫu thân nói gì cũng chỉ trả lời cho có.

Tôn quả phụ đứng ở hành lang gấp khúc nhìn bóng dáng của con trai và Lưu Phác rồi suy nghĩ chuyện khiến nàng phiền lòng.

“Con nói xem ta đến tột cùng xem như mẹ chồng của đại học sĩ, hay là mẹ vợ?”

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uyen-uong-pho>